

Міністерство освіти і науки України
Український державний університет імені Михайла Драгоманова
Історичний факультет
Кафедра історії міжнародних відносин та гуманітарних дисциплін

Масляніцин Юрій Сергійович

Проблема Тайваню в зовнішній політиці КНР

Кваліфікаційна робота на здобуття освітнього рівня «бакалавр»

за спеціальністю 291 – міжнародні відносини, суспільні комунікації та
регіональні студії

Науковий керівник: Цибух Валерій Іванович

Київ – 2024

Зміст

Зміст	1
Вступ	2
Розділ 1. Політична ситуація на острові	7
1.1. Що таке Тайвань	7
1.2. Політична ситуація на острові	11
1.3. Економіка Тайваню	19
1.4. Висновки	23
Розділ 2. Можливість ескалації	24
2.1. Світова криза	24
2.2. Загроза з боку Китаю	25
2.3. Економічні реалії Китаю	36
2.4. Американський фактор безпеки Тайваню	37
2.5. Позарегіональні союзні сили Тайваню	40
2.6. Власні сили Тайваню	43
2.7. Регіональні союзні сили	48
2.8. Висновки	59
Джерела	62

Вступ

Тайвань, також відомий як Китайська Республіка, є напіввизнаною державою, яка володіє островом Тайвань і територією навколо нього. На відміну від комуністичного Китаю, Тайвань має демократичну систему з постійними виборчими процесами, сильним впливом на політику та різноманітним політичним життям. Хоча країна не визнана більшістю світу, вона фактично має з ними економічні та політичні зв'язки, через те, що офіційна співпраця з тайванським урядом викликає сильний протест і незадоволення комуністичного уряду материкового Китаю. Оскільки економіка острова залежить від високотехнологічних розробок, країни знаходять різні механізми співпраці, в тому числі і з материковим Китаєм. Тайвань можна впевнено назвати колискою технологій у світі.

Однією з “перлин” Тайванської промисловості є TSMC (Тайванська компанія з виробництва напівпровідників) - перший та найбільший ливарний завод у світі. TSMC також забезпечує послідовний рівень виробництва технологій нового покоління. TSMC пропонує повний набір технологічних процесів, включаючи процеси виробництва CMOS-логіки, змішаного сигналу, енергозалежної та енергонезалежної пам'яті, вбудованої пам'яті та BiCMOS IC. TSMC - є віртуальною фабрикою для її клієнтів, тобто надає їм всі переваги власного заводу та потужностей з виготовлення, без додаткових витрат або організаційної складності. [22]

Складність цієї роботи полягає в швидких політичних процесах у світі та в тому числі і в Азії, оскільки за останні пів-року остаточно сформувалася нова вісь зла Москва-Пекін-Тегеран. Відбувся віроломний напад на Ізраїль з боку Хамасу проксі Ірану, Хусити блокують світову торгівлю, велика війна на сході

вже не сюжети для фільму а військові плани взяті в розробку. Північна Корея почала постачання озброєнь Росії. ООН з міжнародного арбітра перетворилась на програму захисту терористичних режимів типу Росії чи Хамасу. В США розпочалася політична криза на тлі майбутніх виборів. В Китаї новим міністром оборони став Дун Цзюнь, який заявив про підтримку РФ в “українському питанні”. [39] А Європа, не здатна сама себе захистити і покладаючись на захист свого союзника США, почала розробляти плани європейської безпеки без урахування американського союзника. Все говорить про величезну політичну кризу у світі. Система безпеки яка утворилася в часи холодної війни, а реально система стримування силою , розвалюється через брак цієї ж сили з боку головних акторів міжнародних відносин. Нову систему ще не видно, а це означає що потрібно все одно пройти цей складний етап пов'язаний з турбулентністю та, що найстрашніше людськими втратами, і наше завдання в першу чергу не втратити людське обличчя після чого намагатися пропонувати нові рамки міжнародних відносин оснований не на позиції сили “в кого ядерна зброя, або хто багатший той і правий” та “realpolitik” а на законах моралі, цінностей та здорового глузду заради миру та спокою.

Якщо на початку роботи вважалося, що потрібно брати часові рамки з кінця першої світової охоплюючи японську експансію, єдиний китайський фронт та другу світову. То зараз концентрація на теперішньому часі, лише іноді згадуючи події минулого, є найкращим задля розуміння проблематики та отримання навичок передбачення подій в “китайському” світі.

Актуальність роботи полягає в зростанні ваги як і комуністичного (материкового) Китаю, так і демократичного (острівного) Китаю. Збільшення політичної ролі комуністичного Китаю насторожує західних політиків, особливо з США, адже Китай в першу чергу протиставляє себе заходу. Пекін активно працює на, як раніше вважалося суто “американській сфері впливу”, за останній рік Китай спромігся знизити градус напруги між Саудівською Аравією та Іраном після переговорів у Пекіні, [32] не дивлячись на те, що Саудівська Аравія була одним з союзників США в регіоні та ланкою стримання Ірану.

Країни підписали угоду про відновлення дипломатичних відносин і відкриття посольств. Незабаром Тегеран запропонував Ер-Ріяду сформувати коаліцію в регіоні для забезпечення морської безпеки на півночі Індійського океану. Тако ж зближення Китаю та Росії є небезпекою не тільки для заходу, а й для нас, адже Росія ставить собі за мету знищення українського народу, а будь яка, навіть найменша допомога Москві з боку Пекіна збільшить і продовжить страждання України. Також економічний союз БРІКС, в якому домінує Китай, розростається учасниками та заявляє що ставить собі за мету створення багатополярний світ, в якому не буде домінації G7 та США.

Тайвань же в свою чергу навпаки підтримує демократичний світ, є оплотом західного світу в Південнокитайському морі. Також вивчення острова необхідно для розуміння нинішніх тенденцій високих технологій. Для дипломатів хто збирається працювати в азійському регіоні потрібно знати і розуміти проблематику Китайсько-Тайванських відносин, бо острів є однією з факторів стримування Китаю та запоруки безпеки в регіоні та розповсюдження сфери впливу США.

Тайвань виступає альтернативною, демократичною системою на відміну від тоталітарно-комуністичної, острів швидко розвиває високі технології та свою роль в глобальній економіці. Острів займає вигідне географічне положення, що не дає китайському флоту “розправити плечі”. А якщо брати до уваги недостаток діалогу на заході щодо Китайсько-Американської конфронтації, Тайвань може стати чи не головним гравцем на майбутній, переформатований геополітичній карті світу.

Метою досліджень є отримання знань та навичок про регіон, можливість їх використання та вміння передбачати перебіг подій. Втрата острова для комуністичного уряду стала болісною раною, хоча проблема не в не підконтрольності острову, а в альтернативному уряді що вцілів у вогні громадянської війни та розвиток демократичного напрямку. Тайвань, як система б'є одразу в три болючі точки комуністичного уряду та деяких жителів материкового Китаю, а саме: 1. Територіальний - невідконтрольність острову це

удар по територіальному суверенітету Китаю, який створює відчуття неповноцінності, а оскільки острів тривалий час був окупований Японією демократичний режим в очах компартії є окупаційною адміністрацією США. 2. Політичний - альтернативний уряд виступає проти вагою основному, внутрішні проблеми Китаю впливають ще з давніх-давен а успіхи островитян є прикладом, який може надихнути жителів КНР. 3. Ідеологічний - континентальний Китай комуністичний, острівний демократичний, не дивлячись що в Китаї відбулося багато змін при Ден Сяопіні, ідеологічно країна все ж залишилась комуністичною, а для неї капіталістичний Тайвань - це узурпаторська, буржуазна, експлуататорська система. Призначення нового міністра оборони Дуна Цзюнь показало що курс Сі Цзіньпіна по дестабілізації ситуації в регіоні залишиться без змін, можна впевнено сказати що зовнішня політика материкового Китаю прогнозована на десятиліття, а саме повернення острова та отримання його технологій. І це неймовірно важливо знати дипломатам, а собоюливо молодим спеціалістам які хочуть працювати в Азії.

Завдання дослідження: дослідити ситуацію в Китаї на даний момент, проаналізувати нинішню ситуацію в світі та кризу системи міжнародних відносин, зробити висновки щодо китайсько-американських відносин та вплив Китаю на світ.

Практичне значення: полягає в збільшенні знань про регіон та країни, отримання навичок для швидкого аналізу, які можна використовувати під час переговорів або формування дорожньої карти подальшої взаємодії.

Таким чином, Тайвань, який офіційно називають Республікою Китай, є одним із найцікавіших і захоплюючих місць Східної Азії. Тайвань, розташований на сході від Китаю, привертає увагу своєю різноманітністю та багатогранністю. Він виділяється своєю багатою історією, яка протягом багатьох століть пройшла через зміни та трансформації. Крім того, він має унікальну культурну спадщину, яка відображає вплив різних етнічних та національних груп, які проживають на острові. Тайвань має мандрівну красу. Краєвиди Тайваню неймовірно красиві завдяки різноманітним горам, озерам і

лісам. Крім того, флора та фауна острова різноманітна та унікальна, оскільки багато видів є рідкісними на острові. Тайвань також відомий своєю сучасною економікою та технологічними досягненнями, такими як Taiwan Semiconductor Manufacturing Company (TSMC), яка виробляє важливі електронні компоненти. Тайвань має важливий статус на світовому ринку завдяки інноваціям і дослідженням, основним компонентам його технологічних досягнень. Тайвань займає стратегічно важливе місце в геополітиці. Статус острівної держави в центрі Азійського Тихого океану дозволяє йому відігравати важливу роль у торгівлі та міжнародних стосунках. Тайвань має стратегічне значення, оскільки він є ключовим учасником світових ланцюгів постачання. Тим не менш, політика одного Китаю, яка стверджує, що Китай є єдиною суверенною державою, а Тайвань є її невід'ємною частиною, залишається проблемою для міжнародного визнання Тайваню. Незважаючи на це, деякі країни, такі як Сполучені Штати Америки та Японія, підтримують Тайвань різними способами, включаючи розвиток культурних і економічних зв'язків з ним і підтримку на міжнародних форумах. Враховуючи свої власні інтереси та відносини з Китаєм, Україна дотримується політики невизнання Тайваню. Така позиція базується на політичних реаліях і принципах суверенітету, які впливають на міжнародні стосунки країни.

Розділ 1. Політична ситуація на острові

1.1. Що таке Тайвань

Тайвань, острівна держава, розташована біля східного узбережжя Китаю, відіграє значну роль у стратегії Китаю щодо впливу в регіоні. Незважаючи на відносно невеликі розміри, Тайвань має значний економічний і політичний вплив і ключове стратегічне положення в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні. Перш за все, варто відзначити, що Тайвань є одним з найбільш демократичних і

розвинутих суспільств Азії. Країна активно розвиває свою високотехнологічну економіку і займає провідні позиції в таких галузях, як електроніка, інформаційні технології та виробництво напівпровідників. Багатство і економічний успіх Тайваню привертають увагу Китаю, який прагне використовувати ці ресурси для власної вигоди. У політичному плані Тайвань має складні відносини з Китаєм. Обидві сторони стверджують, що є законними правителями всього китайського народу, але після громадянської війни в 1949 році Комуністична партія захопила контроль над більшою частиною материкового Китаю, в той час як Націоналістична партія (Гоміньдан) Чана Кайши втекла на Тайвань і створила там свою власну, правлячу структуру. З тих пір Тайвань розвивався як окрема держава, хоча Китай продовжує вважати його частиною своєї території. Китай активно прагне взяти Тайвань під свою владу. Це проявляється в різних аспектах, починаючи від дипломатичного тиску на міжнародних партнерів Тайваню і закінчуючи військовими загрозами і проявами сили поблизу тайванських вод. Політика «одна країна, дві системи», запропонована Китаєм, передбачає возз'єднання Тайваню з материковим Китаєм, але більшість тайванців відкидають цей розвиток, вважаючи за краще підтримувати свою демократичну систему і незалежність. Однак, незважаючи на всі зусилля Китаю, Тайвань продовжує зміцнювати свої позиції на міжнародній арені. Вона активно розвиває економічні та культурні зв'язки з іншими країнами, укладає торговельні угоди та встановлює дипломатичні відносини. Тайвань також продовжує зміцнювати свої оборонні можливості для забезпечення своєї безпеки і незалежності.

Розглядати Тайвань окремо від його технологічної промисловості є помилковим адже це головна спеціалізація країни. Розвиток високих технологій на Тайвані є цікавою історією успіху у світі інновацій та технологій. В останні десятиліття Тайвань почав грати значну роль у світовій економіці завдяки своєму впливу в електроніці, інформаційних технологіях та інших сферах високих технологій. Тайвань успішно реалізує стратегію центру високих технологій. Ця стратегія передбачає активні інвестиції у дослідження та

розробки, підтримку стартапів та сприяння розвитку технологічних кластерів. Високотехнологічна промисловість Тайваню зосереджена в основному в галузі електроніки та мікроелектроніки. Тайвань є світовим лідером у виробництві напівпровідників, РК-панелей, інтегральних схем та інших електронних компонентів. Тайвань вкладає значні кошти у дослідницькі проекти та програми, спрямовані на розробку нових технологій. Університети та дослідні інститути співпрацюють із приватним сектором для створення інноваційних рішень. Тайванські компанії активно співпрацюють з міжнародними партнерами у сфері високих технологій. Це дозволяє їм мати доступ до новітніх технологій та споживчих ринків. Тайвань стає все більш привабливим для високотехнологічних стартапів. Уряд підтримує молоді компанії за допомогою різних програм фінансування, а також ініціатив щодо навчання та досліджень. Незважаючи на свої успіхи, Тайвань стикається з зростаючою конкуренцією з боку інших країн, таких як Китай, Японія та Південна Корея. Уряд та приватний сектор Тайваню постійно шукають шляхи підвищення конкурентоспроможності та створення нових переваг. Також стикаються з такими проблемами, як нестабільність ринку, конкуренція та нестача персоналу. Ефективне вирішення цих питань є ключем до подальшого розвитку галузі. Загалом Тайвань має значний потенціал для подальшого розвитку у сфері високих технологій. Завдяки своїм інноваційним, дослідницьким та виробничим можливостям Тайвань продовжує займати важливе місце у глобальному інноваційному ландшафті.

У засобах масової інформації Тайвань часто називають комбінацією «самоврядування», «демократії» та «острова» - всі фрази використовуються, щоб не описувати його як країну. Тайвань має багато характеристик нації, таких як окремий уряд, конституція, військова, цивільна служба, центральний банк, економіка, правова система, система освіти, медична система, берегова охорона, законодавчий орган, мова, дипломатичні установи і навіть етнічний склад, відмінний від Китаю. Але його статус залишається спірним.

Тайвань стикається зі значними перешкодами на шляху до міжнародного визнання, хоча він заявляє про свій статус незалежної держави. Лише Беліз, Гватемала, Гаїті, Маршаллові Острови, Науру, Палау, Парагвай, Сент-Кітс і Невіс, Сент-Люсія, Сент-Вінсент і Гренадини, Сан-Томе і Принсіпі, а також Ватикан визнали Тайвань суверенною державою. Уряд острова має дипломатичні зв'язки з кількома країнами, такими як:

- США: Підтримка базується на Спільному комюніке про спільні відносини між Сполученими Штатами Америки та Китаєм і Законі про відносини Тайваню, який є спеціальним договором між двома країнами.
- Японія та Тайвань мають культурні та економічні зв'язки, оскільки Японія є важливим партнером Тайваню. Крім того, ця держава гарантує безпеку Тайваню та підтримує його на міжнародних форумах.
- Канада: Хоча Канада не має дипломатичних відносин з Тайванем, підтримує культурні та економічні відносини з ним.
- Австралія: Австралія має торговельні та економічні зв'язки з Тайванем і підтримує свою участь у міжнародних організаціях, де недержавні підприємства можуть брати участь.
- Нова Зеландія: Нова Зеландія підтримує культурні, фінансові та ділові зв'язки з Тайванем і підтримує його участь у кількох міжнародних форумах.
- Палестина і Ватикан: Тайвань визнається суверенною державою деякими частинами міжнародного співтовариства, такими як Палестинська автономія та Ватикан. [3]

Обмежена кількість країн, які визнають Тайвань, пов'язана насамперед зі складним геополітичним ландшафтом і політикою єдиного Китаю, яка диктує, що Китай є єдиним цілим, а Тайвань є його невід'ємною частиною. Оскільки спеціалізація материкового Китаю тисно вплетений в міжнародні економічні відносини країни стороняться офіційних відносин з Тайваньським урядом через санкції з боку Пекіну. Країни неформально підтримують Тайвань, не маючи

дипломатичних відносин через тиск Китаю. Міжнародне визнання Тайваню залишається складним питанням і об'єктом геополітичних суперечок.

Поки Україна не визнає Тайвань суверенною державою. Така позиція України базується на принципах поваги суверенітету і незалежності країн і на політичних відносинах з Китаєм. Україна та Китай мають важливі економічні та політичні зв'язки, а визнання Тайваню як незалежної суверенної держави може призвести до напруженості у їхніх відносинах. Україна, як і багато інших країн, дотримується політики однієї Китайської Республіки, а це означає, що вона офіційно не визнає Тайвань як суверенну країну. Ця позиція також враховує ролі та інтереси України на міжнародній арені, особливо в ООН та інших міжнародних організаціях, де Китай є важливим учасником. Проте важливо зазначити, що контакти між посадовими країнами обох сторін наростають, і скоріше за все Україна, за досвідом інших союзників Тайваню шукає шляхи до збільшення міжнародної взаємодії, не підіймаючи протестні настроїв з боку материкового Китаю. Наприклад 17 квітня Українська делегація відвідала Тайвань, намагаючись зміцнити допомогу тайванських фірм у відбудові України після вторгнення Росії. Рада з розвитку зовнішньої торгівлі Тайваню заявила у вівторок, що українська делегація, до складу якої входять представники уряду та промисловості. У понеділок делегація, очолювана закупівельною платформою українського уряду PROZOROO, поспілкувалася з головою Джеймсом Хуангом, який пообіцяв допомогти у відбудові зруйнованої війною України та сприяти знайомству з потенційними тайванськими будівельними фірмами. Візит, як очікується допоможе підвищити обізнаність українців про технологічні можливості Тайваню. До складу делегації входять представники промислового сектору України, ще однією метою візиту було те, щоб тайванські компанії дізналися більше про промисловий розвиток України та створили можливості у сферах електроніки, машинобудування, енергетики та охорони здоров'я. На форумі щодо відбудови України, запросили до участі майже 200 представників Тайваню. На форумі представники української медичної групи Unbroken, яка має на меті допомогти країні відновитися в післявоєнну епоху, та

приватний постачальник електроенергії поділилися з тайванськими учасниками відео, на яких зображені умови в Україні після російського вторгнення та детально розповіли про зусилля їхньої країни у відновленні. [34]

Тому Тайвань є одним з найцікавіших і вражаючих регіонів Східної Азії. Розташований на сході Китаю, Тайвань виділяється своїм багатограним різноманіттям і незвичайним характером. Він виділяється своєю багатою історією змін та еволюції протягом століть та унікальною культурною спадщиною, що відображає вплив різних національних та етнічних груп на острові. Природна краса Тайваню вражає своєю туристичною красою. Деякі туристи плутають Тайвань та Тайланд. [35] Величезні гори, озера та ліси додають неймовірної краси пейзажам Тайваню. Флора і фауна острова також різноманітні і унікальні, багато видів зустрічаються тільки тут. Тайвань також відомий своїми сучасними економічними та технологічними досягненнями, такими як TSMC, який виробляє важливі електронні компоненти. Інновації та дослідження є ключовими компонентами технологічного успіху Тайваню, що також сприяє його важливості на світовому ринку. З геополітичної точки зору Тайвань займає важливе стратегічне положення. Як острівна держава, вона розташована в центрі Азіатсько-Тихоокеанського регіону, де вона відіграє важливу роль у торгівлі та міжнародних відносинах. Тайвань також є ключовим гравцем у глобальній ланцюжку поставок, збільшуючи свою стратегічну важливість. Однак через політику єдиного Китаю, яка заявляє що Китай є єдиною суверенною країною, а Тайвань є невід'ємною частиною Китаю, визнання Тайваню міжнародним співтовариством залишається складною проблемою. Тим не менш, США, Японія та інші країни підтримують Тайвань у всіх аспектах, підтримуючи його на міжнародних форумах і розвиваючи економічні та культурні зв'язки з Тайванем. Україна зі свого боку проводила політику невизнання Тайваню виходячи зі своїх інтересів і відносин з Китаєм. Ця позиція базується на суверенних принципах та політичних реаліях, що впливають на міжнародні відносини держав.

1.2. Політична ситуація на острові

13 січня 2024 року одночасно з президентськими виборами відбулися вибори до Законодавчого Юаня (однопалатний парламент) Китайської Республіки. Ці вибори були п'ятими, на яких використовувалася змішана виборча система після того, як вона була введена на виборах до законодавчих органів. Результати призвели до того, що правляча Демократична прогресивна партія втратила більшість у Законодавчому Юані, яку вона мала з 2016 року, втративши 11 місць і зберігши 51, тоді як Гоміньдан став найбільшою єдиною партією з 52 місцями, а Тайванська народна партія отримала вісім місць. [4] Партія «Нова влада» втратила всі свої три місця після того, як не змогла отримати місце в окрузі або подолати 5-відсотковий бар'єр для представництва в цілому. Вибори стали першим випадком за нинішньої виборчої системи (запровадженої у 2008 році), коли жодна партія не мала абсолютної більшості в Законодавчому Юані, і першими, коли найбільша партія в законодавчому органі не отримала ані найбільшої кількості голосів виборців, ані найбільшої кількості партійних голосів. Термін дії Законодавчого Юаня розпочався 1 лютого 2024 року.

На президентських виборах в рамках загальних виборів 2024 року переміг Цай Інвень з Демократичної прогресивної партії, чинний президент Китайської Республіки, не мала права на переобрання через обмеження терміну повноважень. Таким чином, ДПП висунула кандидатуру віцепрезидента Лай Чін-Те забезпечивши посаду голови партії шляхом акламації в березні 2023 року. Він обрав Сяо Бі-хіма, тодішнього представника в Сполучених Штатах, своїм напарником. Лай був обраний президентом з більшістю голосів 40,05% і інавгурація була запланована на 20 травня 2024 року. Опозиційний Гоміньдан висунув чинного мера Нового Тайбея Хоу Ю Іха своїм кандидатом на пост президента у травні 2023 року. У листопаді Хоу обрав колишнього члена Законодавчого Юаня Джо Шоу Конга своїм напарником. Тайванська народна партія (ТНП) висунула свого лідера Ко Вень-Дже, колишнього мера Тайбея,

який, у свою чергу, обрав члена Законодавчого Юаня Синтію Ву своєю напарницею. [4] Незважаючи на те, що раніше він заявляв, що підтримає кандидатуру Хоу, бізнесмен Террі Гоу оголосив про власну незалежну заявку у вересні 2023 року, перш ніж зрештою вибув у листопаді. Хоча Гоміньдан і ТТП спочатку домовилися виставити спільний квиток у листопаді 2023 року, обидві сторони не змогли досягти остаточної угоди, і кожна з них оголосила свого кандидата у віцепрезиденти в останній день реєстрації.

Правляча Демократична прогресивна партія Тайваню виграла безпрецедентний третій поспіль президентський термін, оскільки новий лідер Лай Чін-Де пообіцяв залишатися відкритим у своєму підході до управління, одночасно зобов'язуючись досягти консенсусу в розділеному законодавчому органі. Результати президентських виборів, що відбулися, розлютили Пекін, який неодноразово називав Лая «впертим борцем за незалежність Тайваню» та небезпечним сепаратистом. Є також побоювання, що це, у свою чергу, може вплинути на холодні відносини між Китаєм і США та безпека в Індо-Тихоокеанському регіоні, де Китай посилив військову активність, Тайванській протоці та інших прилеглих водах. "Як президент, я несу важливу відповідальність за підтримку миру та стабільності в Тайванській протоці", - сказав Лай на прес-конференції, в офіційному партійному перекладі його коментарів мандаринською мовою (один з видів китайської мови). Однак він додав, що також "сповнений рішучості захистити Тайвань від погроз і залякувань з боку Китаю". "Я буду діяти відповідно до нашого демократичного і вільного конституційного ладу, у спосіб, який є збалансованим і підтримує статус-кво через протоки", - додав він. "Відповідно до принципів гідності та паритету, ми будемо використовувати діалог, щоб замінити конфронтацію, і впевнено представляти діалог та співпрацю з Китаєм", - додав він. Комуністична партія Китаю відмовилася співпрацювати з чинним президентом Цай Інвень з моменту її вступу на посаду в 2016 році. Цай не балотувалася на цих виборах, тому що вона відбула максимум два президентські терміни. ДПП не прийняла так званий «консенсус 1992 року», оскаржуючи мовчазну угоду

про «один Китай» між тодішнім урядом Гоміньдану та чиновниками Комуністичної партії Китаю, яку Пекін вважає основою для транскордонної взаємодії. Тим не менш, у своїх післявиборчих коментарях мандаринською мовою Лай принаймні двічі посилався на офіційну назву Тайваню — Республіка Китай. [4]

Гоміньдан, улюблений політичний партнер Пекіна, набрав приблизно 33% голосів, а Хоу Ю І очолив список. Ко Вень-Дже — похмурий, прямолінійний колишній мер Тайбея, який балотувався під прапором Тайванської народної партії, створеної лише у 2019 році, — отримав трохи більше 26% голосів. [4]

Пекін віддав би перевагу іншому результату, ніж обрання Лай Чін-де, сам по собі цей факт не підвищує ризик війни. Деякі аналітики стверджують, що контроль ДПП над президентським постом третій термін поспіль доводить провал підходу Пекіна і показує, що Пекіну потрібно буде вдатися до більш військової тактики примусу для досягнення своїх цілей. Такі аргументи недооцінюють розрахунок ризику та користі президента Сі Цзіньпіна. Йому не потрібно отримувати контроль над Тайванем у найближчій перспективі, він просто не може дозволити собі назавжди "втратити" Тайвань. Він повинен і надалі мати можливість називати об'єднання з Тайванем "близькою перспективою", як і кожен лідер Китайської Народної Республіки до нього. Результати виборів дають Сі Цзіньпіну заспокійливий набір фактів, що ще не все втрачено. Ці вибори показали, що переважна більшість народу Тайваню вважає за краще зберегти статус-кво.

Китай відкинув результати суботніх виборів на Тайвані, заявивши, що його правляча Демократична прогресивна партія не представляє основну громадську думку. "Ці вибори не можуть змінити основну модель і розвиток міжнародних відносин, а також не можуть змінити спільне бажання співвітчизників по обидва боки Тайванської протоки зблизитися", - додав Чень, згідно з перекладом репортажу CNBC, [4] офіційного державного інформаційного агентства "Сінхуа". Китай ніколи не відмовлявся від своїх претензій на Тайвань, який був самоврядним з тих пір, як китайська

націоналістична партія Гоміньдан втекла на острів після поразки в громадянській війні в Китаї в 1949 році. Голова КНР Сі Цзіньпін вважає возз'єднання з материком "історичною неминучістю". Реакція США різко відрізнялася, але в цілому узгоджувалася з їхніми минулими позиціями. "Ми готові привітати народ Тайваню за те, що він вкотре продемонстрував силу своєї міцної демократичної системи та виборчого процесу", - йдеться у заяві держсекретаря США Ентоні Блінкена. «Сполучені Штати віддані підтримці миру і стабільності через протоку, а також мирному вирішенню розбіжностей без примусу і тиску», – додав він.[4]

Однак результат перегонів за контроль над законодавчим органом Тайваню набагато менш зрозумілий, оскільки ДПП втрачає більшість. Підвішений парламент цілком може похитнути політичний порядок денний Лая, одночасно провіщаючи повернення сумнозвісної відкритої ворожнечі між законодавцями Тайваню. "На парламентських виборах ДПП не втримала більшості", - сказав Лай. «Це означає, що ми недостатньо старанно працювали, і є сфери, які ми повинні смиренно переглянути та озирнутися назад». [4] У нинішньому стані новий уряд Тайваню буде зайнятий, а виборці в основному стурбовані питаннями "хліба з маслом", особливо стагнацією заробітної плати в період зростання орендної плати та цін на житло, які погіршилися через високу інфляцію. [40]

Ці проблеми значною мірою сприяли зростанню популярності Ко, оскільки він позиціонував себе як політичного аутсайдера. "Народна партія Тайваню отримала більше голосів, ніж очікувалося. Ко отримав 25%, що свідчить про те, що все ще є значна кількість виборців, які хочуть змін", - сказав CNBC Вей-Тін Єн, доцент кафедри державного управління в Коледжі Франкліна та Маршалла. "Соціальна сила є, і адміністрація Лая повинна вирішувати соціальні та економічні проблеми прямо зараз", - сказала вона. «Люди можуть підтримувати зовнішньополітичні напрямки ДПП, але вони не обов'язково підтримують їх у внутрішній політиці». На тій самій прес-конференції в суботу після того, як два його опоненти поступилися, Лай

сказав, що ретельно розгляне та включить політичні ідеї та позиції двох своїх суперників на виборах, які просувають інтереси Тайваню. Натякаючи на питання, які домінували в президентській виборчій кампанії, Лай виділив фінансування трудового та медичного страхування Тайваню, а також енергетичний перехід країни як нагальне питання, пріоритетне для досягнення консенсусу. Лай також заявив, що призначить найбільш кваліфікованих фахівців і персонал незалежно від політичних уподобань у "дусі демократичного альянсу". «Вибори показали нам, що люди очікують сильного уряду та ефективного стримування і противаги», – сказав Лай. «Що стосується нової структури нового законодавчого органу, Тайвань повинен побудувати нове політичне середовище спілкування, консультацій, участі та співпраці». [4]

Якщо казати про відношення островитян до материкового Китаю, то з відривом майже два до одного люди на Тайвані оцінюють США більш прихильно, ніж материковий Китай. Існує широка підтримка посилення економічних і політичних зв'язків з Вашингтоном. Тим не менш, незважаючи на те, що люди скептично ставляться до тісних політичних відносин, половина з них схильно ставляться до тісніших економічних зв'язків з материковим Китаєм.

Молоді люди з більшою ймовірністю підтримають тісніші відносини зі США, і вони з меншою ймовірністю підтримають тісніші відносини з Китаєм. Частина цієї історії пов'язана з політичною та національною ідентичністю. Ті, хто підтримують чинну Демократичну прогресивну партію Тайваню, яка стверджує, що існує тайванська національна ідентичність, окрема від китайської, демонструють більшу підтримку поглибленню зв'язків зі США, ніж з Пекіном. Однак багато хто на Тайвані не відчуває особливої близькості з жодною великою політичною партією, і серед цієї групи позитивні почуття до США набагато сильніші, ніж прихильне ставлення до материкового Китаю. Серед тих, хто ідентифікує себе виключно як тайванців, мало ентузіастів щодо материкового Китаю. Прихильне ставлення до США серед цієї групи втричі вище, ніж до материкового Китаю (75% проти 23%). Але серед тих, хто

ідентифікує себе як китайців, так і тайванців, більшість позитивно ставляться як до США, так і до материкового Китаю. Молоді люди на Тайвані, як правило, віддають перевагу економічним відносинам зі США, а не відносинам з материком, більше, ніж їхні старші колеги, і вони більше підтримують тісніші відносин з США. Наприклад, приблизно вісім з десяти або більше представників кожної вікової групи виступають за тісніші зв'язки між США і Тайванем в економічних питаннях. Лише чотири з десяти дорослих у віці від 18 до 29 років кажуть, що вони підтримали б тісніші економічні зв'язки з материковим Китаєм, тоді як 55% людей віком від 50 років і старше говорять те саме. Серед молоді спостерігається 50-відсоткова різниця в підтримці економічних відносин з двома країнами. [7]

Після повномасштабного вторгнення Росії в Україну тайванське суспільство висловило серйозну стурбованість. Уряд Тайваню та його народ надали Україні всебічну допомогу та підтримку, сподіваючись зміцнити її економічну та соціальну стійкість у подоланні кризи та відповідно сприяти її відновленню. Через місяць після початку вторгнення Фонд громадської думки Тайваню провів опитування громадської думки, що стосується деяких із цих питань. Хоча відповідне опитування безпосередньо не стосувалося багатьох питань, пов'язаних з війною в Україні, воно показало занепокоєння тайванського суспільства.

Згідно з опитуванням серед дорослих тайванців віком від 20 років, приблизно 73 відсотки респондентів вважають, що введення Росією військ в Україну є невиправданим, а 38,9 відсотка твердо переконані, що дії Росії взагалі не мають легітимності. Водночас 10,4% опитаних вважають російське вторгнення виправданим. Тим не менш, 87,2 відсотка жителів Тайваню висловили співчуття щодо трагедії України, яка повинна воювати самотужки. [8]

Самостійна боротьба України проти Росії без будь-якого прямого іноземного військового втручання нагадала деяким тайванцям про можливе скрутне становище, з яким можливо зіткнеться Тайвань, а також постійно

існуючу та дедалі збільшуючою військовою загрозою. Тайванське суспільство також звертає увагу на те, як Україна захищає свій суверенітет і як її народ захищає власну безпеку — адже одного дня їм, можливо, доведеться зробити це самим.

Після початку війни уряд Тайваню оголосив про економічні санкції проти Росії, пішовши по стопах демократичних країн-однорумців, таких як США, Японія та Велика Британія. Згідно з опитуванням ТРОФ, 64,4 відсотка тайванців погодилися з цими санкціями, тоді як лише 23,6 відсотка не схвалили. [8] Для багатьох санкції продемонстрували сміливість озвучити позицію Тайваню з критичних міжнародних питань.

Тим не менш, фраза «Україна сьогодні, Тайвань завтра» також циркулює в тайванському суспільстві та за його межами. Згідно з опитуванням ТРОФ, 59,7 відсотка тайванців стурбовані тим, що Тайвань одного дня може піти по стопам України, потенційно будучи змушеним зіткнутися з китайським військовим вторгненням наодинці. Це також відображає занепокоєння тайванського суспільства. Одне з них полягає в тому, що Китай ніколи не відмовлявся від застосування сили для вторгнення на Тайвань, і що військовий тиск і погрози Пекіна на острів останніми роками посилюються. Друге полягає в тому, що Тайвань потребує більш чіткої підтримки з боку міжнародного співтовариства для забезпечення своєї безпеки.

Через півроку інше опитування ТРОФ, показало, що 47,4 відсотка тайванців вірять, що Україна переможе в російсько-українській війні, тоді як 25,1 відсотка респондентів вважають, що переможцем стане Росія. Однак на запитання про результати потенційного вторгнення Китаю на Тайвань 51,2 відсотка респондентів вважали, що КНР переможе, тоді як лише 29,6 відсотка вважали, що Тайвань може перемогти.

Тим не менш, важливо зазначити, що занепокоєння всередині Тайваню щодо боротьби наодинці, як Україна, не означає, що тайванський народ песимістичний щодо захисту суверенітету Тайваню. Насправді, згідно з результатами різних опитувань, проведених різними соціологічними

агентствами в останні роки, 60-70 відсотків тайванців готові воювати, щоб захистити суверенітет і національну безпеку Тайваню. Тайванський народ, як і український, не боїться боротися проти вторгнення та захищати свою країну та сім'ї. Однак, роблячи висновки з України, міжнародне співтовариство та країни-однодумці повинні продемонструвати більш суттєву військову та політичну підтримку Тайваню.

1.3. Економіка Тайваню

Основою економічного успіху Тайваню є не лише його індустріальна міць, але й здатність до постійного адаптування та інновацій. Завдяки високому рівню освіти, талановитій робочій силі та дружньому до бізнесу законодавству, Тайвань продовжує залишатися привабливою локацією для інвесторів і підприємців з усього світу. Однак економіка Тайваню також є чутливою до зовнішніх факторів, таких як геополітичні турбулентності та глобальні економічні зміни. Тим не менш, завдяки своїй динаміці Тайвань продовжує підтверджувати свою позицію як ключовий гравець у світовій економіці.

Важливим фактором тайванської економіки є виготовлення напівпровідників. Вони є основою нашого взаємопов'язаного цифрового світу. Ці електронні чіпи живлять пристрої, на які ми покладаємося щодня, від смартфонів і супутників до електричних автомобілів. Незважаючи на свої розміри, напівпровідники мають величезний вплив, займаючи 4-е [1] місце в світі по торгівлі товарами і відіграючи вирішальну роль у просуванні сучасної електроніки. Тайвань є основним центром виробництва цих компонентів, виробляючи понад 60% світових напівпровідників. Економіка Тайваню на 70% складається з міжнародної торгівлі. [16] У країні розташовані численні напівпровідникові установки, що в сукупності сприяє істотному 15% її ВВП. [6] Ці установки оснащені можливостями найвищого рівня для різних етапів виробництва напівпровідників, включаючи процеси, складання, упаковку та тестування. Напівпровідники, відомі своїми складними виробничими

процесами, вони покладаються на точну логістику цінних матеріалів і компонентів від компаній по всьому світу. Тайвань в управлінні судноплавством і логістикою відзначається винятковою компетенцією.

Острів давно відомий своїм продуктивним сільським господарством, заснованим на багатому вулканічному ґрунті, великій кількості опадів і хорошому кліматі. Власне, саме ці умови і приваблювали ранніх китайських мігрантів. Під час японського колоніального періоду Тайвань експортував велику кількість рису та цукру до Японії. На початку після Другої світової війни сільське господарство процвітало. Подвійний посів рису та деяких інших культур, внесення добрив та зрошення значно підвищили врожайність, так само як і впровадження гібридних та інших покращених насінневих запасів.

Однак з початку 21 століття фермери Тайваню сильно постраждали від іноземної конкуренції, частково тому, що індивідуальні ферми на острові невеликі, а також тому, що після вступу Тайваню до Світової організації торгівлі (СОТ) у 2002 році стало легше імпортувати дешевшу іноземну сільськогосподарську продукцію. У розведенні худоби справи йдуть не набагато краще. Свиням, курям і качкам віддавали перевагу перед великою рогатою худобою, але всі варіанти зіткнулися з труднощами в умовах іноземного імпорту. Фермери, які вирощують фрукти та овочі, почуваються дещо краще, а ті, хто вирощує чай та деякі спеціальні культури, досягли великих результатів.

Лісове господарство та рибальство, які колись були важливими галузями економіки, також втратили своє значення. Ліси виснажилися, і лісовий сектор зараз становить лише крихітну частку економіки Тайваню. Рибалкам доводиться ловити рибу в більш віддалених водах, і багато хто зараз займається аквакультурою, аби не бути безробітними. Однією зі сфер значного зростання стало квітництво, а Тайвань став великим експортером орхідей. Органічне землеробство також стало популярним на Тайвані.

Загалом сільськогосподарський сектор становить лише невелику частку економіки Тайваню, а сільськогосподарські культури складають основну частину вартості. Рис залишається найціннішою культурою Тайваню,

незважаючи на труднощі, які членство Тайваню в СОТ спричинило для фермерів, які вирощують рис. Основними фруктами та овочами, що вирощуються, за виробничою цінністю є пагони бамбука, капуста, кавуни, гриби шиїтаке, листові овочі та зелена цибуля. Чай добре цінується на місцевому ринку, а також є важливим експортним продуктом. Виробництво цукрової тростини помітно скоротилося через витрати на робочу силу та конкуренцію з боку інших країн.

Видобуток корисних копалин майже не відіграє жодної ролі в економіці Тайваню, хоча колись це було важливо. Наприкінці 19 століття Тайвань служив вугільною станцією для пароплавів, які використовували місцеве вугілля. Золото, сірка, мармур та інші ресурси колись видобувалися в значних кількостях, але до середини 2010-х років внесок гірничодобувної промисловості в загальне промислове виробництво Тайваню був незначним. Запаси вугілля на Тайвані були значною мірою вичерпані до початку 21 століття. На острові та на шельфі були знайдені невеликі запаси нафти та природного газу, які експлуатувалися. Однак внутрішнє виробництво забезпечує лише невелику частину потреб Тайваню у викопному паливі, і значну частину потрібно імпортувати. На нафту припадає близько двох п'ятих використання вуглеводнів Тайванем, а на вугілля – приблизно на третину більше. Імпорт природного газу різко зріс на початку 21 століття.

Оскільки Тайвань має таку високу залежність від імпорту іноземного палива, він диверсифікував свої джерела цих товарів і має значні потужності для зберігання. Велика частина нафти імпортується з Близького Сходу. Острів купує вугілля переважно в Австралії, Індонезії та Південній Африці. Природний газ закуповується переважно в Катарі, Малайзії та Індонезії.

Тайвань побудував процвітаючу нафтохімічну промисловість, використовуючи імпортовану нафту, яка включала побічні продукти, включаючи пластмаси, ліки та синтетичні продукти, багато з яких використовувалися в покращеному текстилі. Тайвань також почав виробляти сталь та інші метали та компоненти, які використовувалися для будівництва кораблів, нафтових вишок

та автомобілів (переважно за угодами про спільне виробництво з японськими та американськими компаніями). Інструменти, автозапчастини, електрообладнання, оптика та телекомунікації стали важливими бізнесами. Тайвань також виробляв деяку найсучаснішу зброю, включаючи реактивні винищувачі та ракети, хоча мав обмежений успіх у конкуренції на світовому ринку за продажі.

Центральний банк Китайської Республіки, прикріплений до виконавчого Юаня (виконавчої гілки влади), підтримує стабільність грошової одиниці, контролює банківську діяльність, регулює грошову масу. Вона випускає новий тайванський долар (валюта Тайваню) і управляє іноземною валютою Тайваню. Валютні резерви Тайваню значні, що ставить його в п'ятірку найбільших країн світу в цій категорії.

На Тайвані працює майже три десятки великих вітчизняних банків і майже стільки ж іноземних банків, кожна з яких має десятки місцевих відділень. Існують також численні кредитні кооперативи та десятки асоціацій фермерів та рибалок, які надають фінансові послуги. Тайвань зараз має високий рівень страхового покриття. Така ситуація виникла в результаті швидкого економічного зростання Тайваню в другій половині 20-го століття.

Тайванська фондова біржа (TWSE) відкрилася в 1962 році і з тих пір процвітає як місце для приватних заощаджень та інвестицій. Спочатку TWSE торгувала майже виключно акціями, але згодом вона також почала пропонувати облігації та інші форми інвестицій. TWSE є одним з найбільших у світі.

Основними статтями експорту Тайваню є електроніка, основні метали та вироби з них, пластмаси та гума, хімікати та машини. Основними експортними торговельними партнерами є Китай (включаючи Гонконг), США, Японія, Сінгапур, Південна Корея, Малайзія та Німеччина. Основними імпортними товарами Тайваню є електричні машини та прилади, мінеральне паливо та мінеральні продукти, а також хімікати. Основними джерелами імпорту є Китай, Японія, США, Південна Корея, Малайзія, Австралія, Німеччина та Нідерланди.

1.4. Висновки

Тайвань, який також називають Китайською Республікою, є державою з розвиненою економікою та унікальною політичною ситуацією. Тайвань має обмежене міжнародне визнання, незважаючи на те, що він є незалежною державою з власним урядом, армією та економічною системою. Через політику «єдиного Китаю», яку проводить КНР, більшість країн світу не визнають Тайвань як окрему державу, а вважають його частиною Китайської Народної Республіки. Острів є одним із провідних світових виробників електроніки, напівпровідників, інформаційних технологій і комунікаційного обладнання. Тайванські компанії, такі як TSMC (Тайваньська компанія з виробництва мікросхем) є лідерами на світовому ринку. Тайвань має велику промисловість, яка включає виробництво машин, металів, хімікатів і текстильних виробів. Економіка Тайваню значною мірою залежить від експорту. Китай, США, Японія та країни Європейського Союзу є основними торговими партнерами. Тайвань має високий рівень життя, і там є чудові соціальні та медичні системи а також демократичною республікою, у якій працюють кілька партій. Законодавча, виконавча та судова гілки влади займають відповідні ролі. Хоча Тайвань є незалежною державою, більшість країн не визнають його як окрему державу через політичний тиск КНР. Тайвань має неофіційні відносини з кількома країнами, і він активно бере участь у міжнародних організаціях як спостерігач. Відносини між Тайванем і Китаєм залишаються складними, і вони періодично загострюються через військові навчання, політичні заяви та економічні санкції. Тайвань є економічно розвиненою, демократично керованою країною, яка має сильну економіку, орієнтовану на експорт, особливо в ІТ-сфері. Однак його політичний статус залишається складним і суперечливим через те, що більшість країн не визнають його незалежності через політику КНР «єдиного Китаю». Тайвань отримує обмежене міжнародне визнання, але він все ще активно розвивається та має неофіційні відносини з кількома країнами.

Розділ 2. Можливість ескалації

2.1. Світова криза

Вісь зла Москва-Пекін-Тегеран є величезною загрозою всьому світові, атом який має служити людству задля розвитку та миру в їх руках став фактором утримування своєї влади від нападок зовні. Стара система міжнародних відносин яка була побудована на стримуванні силою починає грати на недемократичні режими, а ті країни які раніше мали стримувати їх зараз в страху від міжлових ескалацій і намагаються роботи все аби їх противники не думали що за їх дії вони понесуть якесь покарання. Зараз в світі 183 збройні конфлікти [30] з яких головні 2 це війна Росії проти України та Палестино-Ізраїльський конфлікт, тобто два військові конфлікти де головні агресори ставлять собі за мету знищення заходу і одним з перших США, для яких західні цінності це те, що треба викоринити вогнем. З Росією все зрозуміло там заступник голови Ради Безпеки чи не кожен день розповідає як само треба знищити той ненависний захід. Головна мрія кремлівських старців це СРСР 2.0 повернення на Кубу, перемога над європою страх нато перед Росією і звісно ж Аляска.

В Ірані є думка що єврейська держава це маріонетка США і всі проблеми від них, і якщо вирішити цю проблему то тоді вже Ірану нічого не буде загрожувати. Вони вважають, що як і в часи хрестоносців, європа намагається захопити схід, відновити своє панування і от однією з цих ланок виступає Ізраїль який виконує плани заходу. Але Тегеран не може воювати напряму, це складно, дорого і ті ж США на голову вище в своїх технологіях ніж Іран, тому вирішено було створити систему проксі. А треба розуміти що і хамас, і хезболла, і хусити є нічим іншим як проксі Ірану, [37] і через них він воює з Ізраїлем та заходом в цілому. І цікаво те, що історія з проксі насправді вдала і працююча. Хамас і хезболла воюють з Ізраїлем, Хусити наводять страх в

Червоному морі і при цьому свої руки Іран не марас, виступає нейтральною стороною. Проте варто зазначити, що 13 квітня Іран наніс по Ізраїлю ракетний удар.

2.2. Загроза з боку Китаю

Однією з найбільших і найскладніших геополітичних і історичних проблем Тайваню є прагнення Китаю відновити свій контроль над країною. Хоча Китай завжди вважав Тайвань своєю важливою частиною, Тайвань залишився поза контролем Китаю після Громадянської війни в 1949 році, коли комуністи перемогли і створили Народну Республіку Китай на континенті. Вони вважають Тайвань частиною Китаю, і для Китаю відновлення контролю над ним є головним питанням. Це питання є символом єдності та є питанням національної гідності. Розташування Тайваню в центрі Азійського Тихого океану є стратегічно важливим для контролю над морськими шляхами та геостратегічними позиціями в регіоні. Контроль над Тайванем дозволить Китаю впливати на торгівлю та безпеку регіону. Тайванська економіка є однією з найбільших як в Азії, так і в світі. Відновлення контролю над островом дозволило б Китаю використовувати нові технології та інновації, що зробило б Тайвань важливим гравцем у світовому господарстві. З часу розділу Тайвань і материковий Китай зберігали культурні та політичні зв'язки. Китайці все ще відчують націоналізм і прагнення до єдності. З часом Китай намагається посилити свою військову присутність у регіоні та встановити контроль над морськими шляхами Південнокитайського моря. Це означає, що Тайвань є наступною метою для розширення китайського впливу.

Незважаючи на зусилля Тайваню зберегти свою автономію та прагнення країн Заходу підтримувати його, Китай продовжує намагатися зміцнити свій вплив та забезпечити відновлення контролю над Тайванем. Це приводить до постійних напруг у регіоні та може вплинути на стабільність у цьому важливому азійському регіоні. Розв'язання цього конфлікту залишається

важливим завданням для міжнародного співтовариства, яке докладає зусиль для збереження миру та стабільності в Азії.

Китайські військові ведуть так звану “кампанію сірої зони”: вони крок за кроком нарощують свою присутність ближче до Тайваню, але при цьому не доводять до точки, яку можна вважати актом війни.

Попри всю глобальну увагу до перспективи нападу Китаю на Тайвань, особливо з боку США, військові планувальники країни побоюються зовсім іншої, більш поступової загрози. Вони стурбовані тим, що нинішня тактика Пекіну повільно змінює статус-кво, крок за кроком, і зрештою може позбавити Тайвань можливості захистити себе.

Між Тайванем та Китаєм є самопроголошена буферна зона (зона ідентифікації ППО) в міжнародному повітряному просторі, в якій країна відстежує рух рейсів на предмет потенційних загроз безпеці. Але оскільки повітряний простір над суміжною зоною знаходиться поза юрисдикцією Тайваню, поведінка китайської армії не порушує міжнародне право.

Китай проводить тактику залякування розвідуючи оборону та шукаючи в ній прогалини та виснажуючи островитян як морально, так і ресурсно, що викликає великий страх у військових, що китайська армія може взяти під контроль територію навколо острова.

За останні три роки Пекін пройшов шлях від епізодичних польотів до тайванської території на одному-двох військових розвідувальних або транспортних літаках до майже щоденних вторгнень часто великих груп літаків, включаючи бомбардувальники, винищувачі, літаки радіоелектронної боротьби, літаки-заправники та різні види безпілотників. Згідно зі статистикою Міністерства оборони Тайваню, з 6 січня НВАК (Народно-визвольна армія Китаю) вже направила на 1 відсотків більше літаків до тайванського ЗП, ніж за аналогічний період минулого року.

Сучасний Тайвань прийняв програму «асиметричної війни», [36] за допомогою якої він має намір зробити будь-який військовий напад настільки

складним та з великою кількістю жертв з боку червоної армії, що НВАК вважатиме ціну вторгнення занадто високою через кількість жертв, фінансові витрати та неминуче зниження політичної підтримки всередині країни, не кажучи вже про ризик перетворення Пекіна на глобального ізгоя. Світова історія сповнена випадків, коли менші сили перемагали або, принаймні, серйозно затримували переважаючу державу, використовуючи добре відомі тактики, такі як партизанська війна, напади на ланцюги поставок, використання погоди та місцевості та просто відмова зустріти атакуючу армію.

Протягом десятиліть обидві армії в основному дотримувалися мовчазної домовленості залишатися на своєму боці неофіційної лінії розмежування, проведеної американськими військовими в 1955 році.

НВАК здійснила понад 300 таких переходів у серпні минулого року під час безпрецедентних навчань, які вона провела навколо Тайваню, щоб "покарати" його за те, що він приймав тодішнього спікера Палати представників США Ненсі Пелосі. Офіцери НВАК похвалилися на китайському державному телебаченні, що вони успішно «стерли» серединну лінію. З тих пір десятки літаків НВАК щомісяця перетинали цю межу. Після того, як минулого місяця літаки НВАК наблизилися до своєї суміжної зони, представники оборони Тайваню стурбовані тим, що це буде наступна лінія, яку китайські військові перетнуть.

До того ж в Сполучених Штатах Америки зростає страх через можливість відкритої конфронтації з Китаєм, а військові активно готуються до можливих провокацій з боку Пекіну. Прогнози щодо термінів конфлікту з Китаєм різняться. Але війна стала «широким нарративом у співтоваристві національної безпеки», згідно з аналізом вашингтонського Центру стратегічних і міжнародних досліджень, аналітичного центру, який має хороші зв'язки з військовими.

Однією з причин запізненого усвідомлення того, що війна може бути ближчою, ніж багато хто очікував, є те, що військові запізнилися з

переключенням своєї уваги на Китай і Росію – тобто на великомасштабні конфлікти – після втоми через десятиліття боротьби в регіональних конфліктах.

Проте можна сказати що напад на острів відкладено як мінімум поки буде розгляд скандалу з наповненням бойових ракет водою замість палива. Армія Китаю розмістила ракети, наповнені водою замість палива і невідповідними кришками — приклади військової корупції, яка призвела до драматичної чистки високопосадовців, повідомляє Bloomberg з посиланням на розвідку США.

Агентство Bloomberg, яке не назвало своїх джерел, повідомило, що розвідувальні дані вказують на те, що нещодавнє відсторонення Сі Цзіньпіном понад десятка високопоставлених командирів Народно-визвольної армії Китаю пов'язане з серйозним корупційним скандалом. Вказується те, що чистки дійшли навіть до міністра оборони Китаю Лі Шанфу, який зник на два місяці, після чого його замінили в жовтні.

Джерела в американській розвідці повідомили Bloomberg, що корупція настільки серйозна в ракетних силах Китаю та, що це, швидше за все, змусить Сі Цзіньпіна переглянути питання про те, чи зможе Пекін розпочати будь-які серйозні військові дії найближчим часом.

Ракетні війська є основним військовим підрозділом Китаю, який контролює його ядерну зброю, вони були ключовим напрямком нещодавніх зусиль Сі Цзіньпіна щодо швидкої модернізації сил Пекіна. Це було особливо важливим у залякуванні Тайваню, коли Пекін розгортає ракети великої дальності на своєму узбережжі, щоб загрожувати самоврядному острову.

В оцінках США [13] наводиться кілька прикладів впливу хабарництва, включаючи ракети, наповнені водою замість палива, і величезні поля ракетних шахт на заході Китаю з кришками, які не функціонують таким чином, щоб дозволити ракетам ефективно запускатися, сказав один із співрозмовників.

За оцінками США, корупція в Народно-визвольній армії Китаю призвела до підриву довіри до її загальних можливостей, особливо коли йдеться про ракетні війська. Розслідування хабарництва заманило в пастку більше десятка високопоставлених чиновників оборонного відомства за останні шість місяців,

що, можливо, стане найбільшою чисткою Китаєм збройних сил країни в сучасній історії.

У той же час США оцінюють, що влада Сі Цзіньпіна не була ослабленою чистками. Скоріше, за їхніми словами, його кроки щодо усунення високопоставлених осіб, у тому числі тих, хто отримав підвищення під його керівництвом, показує, що його влада над Комуністичною партією залишається непохитною, і що він серйозно ставиться до покращення дисципліни, викорінення корупції і, зрештою, підготовки збройних сил Китаю до бойових дій у довгостроковій перспективі.

Сі Цзіньпін виділив мільярди доларів на свою мету перетворити армію на сучасну силу до 2027 року. [13] Центральне місце в цьому відіграло його розгортання Ракетних сил, які відіграватимуть ключову роль у будь-якому вторгненні на самостійний Тайвань. Потенційним попередженням для Пекіна є те, що військові зусилля Росії в Україні були публічно підірвані корупцією. Цю проблему, яку дослідники НВАК ще у 2014 році називали «вбивцею номер один, який погіршує здатність військових воювати».

Чистки, про які ми знаємо з преси, це лише ті повідомлення, які Пекін оприлюднив. На відміну від інших частин китайської системи, військові не оголошують про свої корупційні розслідування. Ще один генерал-майор ракетних військ був тихо усунутий з муніципального законодавчого органу Пекіна в листопаді, повідомляють китайські видання. [13]

Існує безліч сценаріїв війни до яких готуються лідери в Пекіні, Вашингтоні та Тайбеї, і до якого їхні військові тренуються щодня, оскільки напруженість щодо майбутнього острова зростає. Але, незважаючи на всі мільярди доларів, витрачених на створення передових озброєнь і модернізацію своїх збройних сил, на найвищих рівнях збройних сил і урядів Китаю аж до президента Сі Цзіньпіна є сумніви в тому, що Народно-визвольна армія готова до бою протягом багатьох років.

Занепокоєння Пекіна щодо власних можливостей лише зросло, оскільки Росія все ще загрузла у війні в Україні, яку президент Володимир Путін та його

військові, а також багато західних аналітиків та урядів вважали швидким і легким вторгненням. За правління Сі Цзіньпіна Китай наполегливо працював, щоб перемога в будь-якому конфлікті була неминучою. Маючи понад 2,1 мільйона військовослужбовців на дійсній службі, [14] вона має найбільшу у світі армію, а також найбільші ракетні сили. За оцінками Пентагону, вона має понад 400 кораблів і 3100 літаків, [13] що дає їй найбільший у світі військово-морський флот і третю за величиною авіаційну силу. Її ядерний арсенал перевищив 400 боєголовок у 2021 році і планує досягти 1500 до 2035 року — приблизно стільки, скільки США та Росія розгорнули за всю свою історію.

Хоча Китай досяг надзвичайно швидкого прогресу у військовій техніці, будуючи все, від авіаносців до гіперзвукових ракет, його здатність перетворити це на ефективні бойові операції залишається серйозною слабкістю, особливо якщо військова операція затягнеться в часі.

Конфлікт між Ізраїлем і ХАМАС викликав занепокоєння щодо того, що Вашингтон перевантажує свої військові зобов'язання, але Байден і його помічники поспішили запевнити як союзників, так і суперників, що США можуть протистояти всім загрозам одночасно. І хоча багато республіканців все частіше ставлять під сумнів підтримку України з боку США, підтримка Ізраїлю та Тайваню сильна в обох партіях. Величезна вогнева міць Китаю гарантує, що будь-яка війна буде надзвичайно дорогою — людські втрати будуть численними, а економічні наслідки невідворотними.

Перемога НВАК в кінцевому підсумку може залежати від її здатності ефективно діяти на полі бою з. Низка факторів працює проти Китаю: він не воював у великому конфлікті протягом десятиліть, військові мають страшенні корупційні скандали, а різні роди збройних сил все ще намагаються навчитися координувати свої дії. [14]

Війна Росії в Україні стала новим попереджувальним знаком для Китаю. Офіційні публікації Народно-визвольної армії Китаю, які аналізують поле бою, проливають світло на занепокоєння Пекіна щодо того, як може розгортатися

потенційний конфлікт через Тайвань. Російські військові виявилися нездатними ефективно вести комбіновану війну, коли кілька наземних підрозділів працюють разом, також ВС РФ мають проблеми з інтегрованими повітряно-наземними операціями, оскільки координація російських ВПС з армією обмежена. [14] Це вказує Китаю що потрібно переглядати свої тактики військового бою, щоб не “сісти в калюжу” як РФ.

Підвищення ефективності НВАК у комбінованій війні та підвищення здатності різних родів військ координувати свої зусилля були одними з найбільших пріоритетів Сі Цзіньпіна для його сил. І це буде критично важливою умовою будь-якого успішного нападу на Тайвань.

З тих пір сухопутна армія все частіше проводить спільні навчання з кораблями ВМС і цивільними суднами, намагаючись розвинути можливості висадки морського десанту. Тим не менш, публікації НВАК продовжують підкреслювати труднощі, з якими стикається Китай, проте менталітет “старої школи” перешкоджає впровадженню нових тактик. [14]

Рішення Сі Цзіньпіна на початку цього року призначити нове керівництво військово-морського флоту та військово-повітряних сил на вершину ядерного арсеналу країни може зміцнити зусилля щодо кращої інтеграції НВАК. Несподівані призначення ознаменували перший випадок за 40 років, коли найвищі посади в ракетних військах дісталися стороннім особам секретного підрозділу, але цей крок також може бути ознакою того, що проблеми, які Сі Цзіньпін визначив у силах, укорінені.

Ще однією проблемою, з якою зіткнулася Росія в Україні, була її залежність від резервістів, яких вона призвала на службу, багато з яких були ненавчені та погано озброєні, коли їх кинули в бій.

Приблизно одна третина з двомільйонної армії Китаю складається з дворічних призовників, згідно з дослідженням, опублікованим у War on the Rocks, співавтором якого є колишній офіцер військової розвідки США Денніс Бласко. Це означає, що значна частина сил НВАК, включаючи ракетні війська та десантні війська армії, постійно вводить і навчає новобранців. До того моменту,

коли підрозділ набере повну силу, настане час для значної частини його більш досвідченого особового складу демобілізуватися. [14]

Війна Росії також зайшла в глухий кут через корупцію, проблему, яка історично переслідувала НВАК. У липні Китай оголосив про розслідування щодо хабарництва у відділі закупівель обладнання НВАК, починаючи з 2017 року, що показало складність викорінення посадових злочинів зі збройних сил.

Китай не має досвіду війни, потрібно досконало перевірити військові сили, перш ніж здійснити щось на кшталт повномасштабного вторгнення на Тайвань. Бойовий досвід необхідний не лише для того, щоб довести свою спроможність, а й для того, щоб довести професіоналізм та побудувати сучасну армію. Китайська армія пройшла довгий шлях з початку століття, коли мали обладнання 1970-х років і тактику 1950-х років.

Військово-морський флот Китаю накопичив небойовий досвід завдяки антипіратським операціям поблизу рогу Африки. З 2008 року Китай направив на Близький Схід понад 40 військово-морських оперативних груп супроводу, навіть розгорнувши ударні підводні човни та десантні кораблі, які зазвичай не призначені для таких місій. [14]

Китай також використав нещодавню напруженість у відносинах з Тайванем для проведення одних із найбільших морських і повітряних навчань у своїй новітній історії. Крім того, вона активізувала участь у миротворчих місіях Організації Об'єднаних Націй, розгорнувши повний піхотний батальйон у Південному Судані, що допомагає їй зміцнити командування і управління і відпрацювати логістику підтримки присутності за кордоном. Тим не менш, кілька операцій ООН із боротьби з піратством, з меншим ризиком, не дадуть вказівок у реальній війні.

На відміну від більшості країн, по-факту НВАК не є збройними силами Китаю, це збройні сили Комуністичної партії. Це ставить під загрозу здатність її командирів приймати швидкі рішення на місцях при зміні умов на полі бою. НВАК скоригувала свою доктрину, щоб дозволити військовим проявляти більше ініціативи під час операцій, але цей процес залишається повільним і

недосконалим. Новітні технології, такі як відеоконференції, захищені комп'ютерні мережі та супутниковий зв'язок, та високотехнологічні форми мікроменеджменту все ще вкорінюються. [14]

У структурі, що нагадує Радянський Союз, війська та офіцери НВАК також мають політичне досвід [14], яке оцінює їхню надійність та ставлення, тоді як військові командири ділять повноваження з «політичними комісарами» через подвійну систему командування, яка простягається від штаб-квартири до окремих підводних човнів та есмінців. Передбачається, що політичні комісари мають нижчий пріоритет у конфлікті, але ця система значною мірою не перевірена. Це може вказувати, що в армії оцінюється не бойові можливості окремого солдата, а його лояльність.

Багато з цих недоліків не матимуть значення, якщо Китаю вдасться швидко розгромити сили Тайваню, а США та їхні союзники не поспішатимуть діяти. На це посилаються під час численних військових ігор, які проводять аналітичні центри, які прагнуть зрозуміти, як може розвиватися битва за Тайвань.

Ці сценарії показують, що острів буде чисельно оточений майже на всіх фронтах. Навіть якщо США втрутяться, їхні грізні сили опиняться в полоні ліній постачання, які потенційно простягаються на тисячі кілометрів, і, як показує американський досвід щодо посилення операцій на Близькому Сході, можливо, будуть ускладнені конфліктами в інших частинах світу.

Але багато військових ігор також показують, що якщо США та їхні союзники швидко втрутяться, Тайвань може витримати початковий натиск, хоча і заплатити за це жахливу ціну. З цією метою США посилили оборонні зв'язки з союзниками, включаючи Філіппіни, Японію та Австралію, що викликало неодноразові протести з боку Пекіна.

Зі свого боку, російські військові також розраховували на швидку перемогу в Україні. Але внутрішні слабкості та помилки, посилені обміном розвіданими Заходу, скоординованими санкціями та зусиллями НАТО щодо

зміцнення збройних сил України, підірвали цей план, як і завзятість українських солдатів на полі бою.

Спільна американо-європейська відповідь на вторгнення, безумовно, була відзначена в Пекіні більше, ніж в інших країнах, [27] Китай повинен був знати про недоліки Росії: збройні сили двох країн тренувалися разом з дедалі більшою регулярністю, відпрацьовуючи все, від наземних миротворчих місій до воєнно-морських ігор. Проте Сі Цзіньпін та його помічники, схоже, були здивовані недоліками Росії в Україні не менше ніж всі інші.

Керівники розвідувальних служб США та Пентагону оцінюють, що Сі Цзіньпін хоче, щоб його армія була здатна захопити острів до 2027 року, [14] попереджаючи, що у них немає доказів того, що він зараз планує це зробити. Сумніви самого Китаю можуть зробити такий конфлікт менш ймовірним, хоча б тому, що нездатність захопити Тайвань або перемога занадто дорогою ціною може означати падіння Комуністичної партії. Якщо Китай таки безпосередньо вторгнеться на Тайвань, уникнення українського сценарію буде пріоритетом.

НВАК прийде на цей бій з багатьма перевагами, але не з усіма, які мають значення. "Правда в тому, що ніхто не знає, наскільки вони готові", - сказав Калвер, колишній аналітик ЦРУ. "Будь-яка війна буде довгою війною, ймовірно, найдорожчою з часів Другої світової війни, навіть якщо ми переможемо". [14]

2.3. Економічні реалії Китаю

На даний момент в китайській економіці є дві глибокі проблеми - це "іпотечна криза" та "криза випускників". Китайський сектор нерухомості знаходиться в біді, а випускники намагаються знайти роботу, яку вони хочуть.

Похмурі економічні перспективи Аналітики Nomura [2] очікують, що економіка Китаю погіршиться до весни, оскільки Пекін не зміг відродити сектор власності.

Споживчі витрати на послуги також, ймовірно, зменшаться, написали вони в записці. «Зростання споживання послуг, ймовірно, різко сповільниться

після китайського нового року на зникаючий відкладений попит і ослаблення довіри споживачів», - написали економісти.

Триваюча геополітична напруженість на тлі сезону виборів у США не допомагає картині в Китаї. [2] Ці виклики висять над другою за величиною економікою світу так само, як вона потребує переконливого відновлення. Китай не зміг витримати сплеск більш ніж через рік після скасування локдаунів COVID-19, що сприяло краху довіри інвесторів.

Скорочення сектора нерухомості і слабкі ринки акцій не покращують ситуацію, оскільки вони погіршують довіру і витрачають ресурси домогосподарств, споживання яких необхідно для стимулювання зростання

Сотні великих світових компаній, таких як Apple, Volkswagen і Burberry, отримують значну частину своїх доходів від величезного споживчого ринку Китаю і постраждають від того, що покупці не зможуть купити потрібні їм товари. Потім наслідки відчують тисячі постачальників і працівників по всьому світу, які покладаються на ці компанії.

Наприкінці січня суддя Гонконгу наказав ліквідувати китайського гіганта нерухомості Evergrande, який має великі борги. Це була лише остання погана новина для економіки Китаю після року невтішного зростання, високого рівня безробіття серед молоді, а також брак довіри серед китайських підприємців і споживачів. Деякі аналітики десятиліттями пророкують економічний колапс у Китаї. Інші вже давно передбачають, що Китай застрягне в пастці середнього доходу або в якомусь іншому типі економічної стагнації.

Манія нерухомості, що послідувала за дешевими кредитами [43], з роками зростання цін, які допомогли заохотити споживачів продовжувати купувати, створила міста-копії, включаючи принаймні три «Маленькі Манхеттени», три «Маленькі Гонконги», міні-Париж, «англійське село» з маленькими червоними телефонними будками, копії Червоної площі та багато інших міст-копій, не кажучи про тисячі житлових кварталів та будинків. Проблема в тому, що будівництво не змогло створити заможні громади. Депозити створювали кредити, що приносили дохід. Ці гроші, що надходили в економіку, зросли до

божевільного рівня після 2009 року. Люди, які вирощували ячмінь або доглядали за коровами раптом отримали гроші, які можна було витратити на автомобілі, казино та нове житло. Ілюзія вартості нерухомості, яка вічно зростатиме, луснула у 2021 році, [43] і з того часу економіка Китаю ослабла. Вся китайська економіка зіткнулася з спекуляціями з нерухомістю, і жоден чиновник не наважився дозволити цьому зупинитися. Зараз банки заявляють, що 70 відсотків активів інвестовано в сектор нерухомості. Bloomberg Economics підрахував, [44] що 5-відсоткове падіння цін на житло прирівнюється до втрати 19 трильйонів юанів (2,7 трильйона доларів) багатства. "Це може бути лише початком нових втрат багатства в найближчі роки", - сказав Ерік Чжу, економіст Bloomberg Economics. «Якщо немає великого бичачого тренду, невеликий приріст фінансового багатства навряд чи компенсує втрати в житловому багатстві». У той час як офіційні дані Китаю показують лише незначне зниження існуючих цін на житло, дані агентів з нерухомості та постачальників приватних даних вказують на зниження не менше 15% в першокласних районах найбільших міст. За даними Bloomberg Economics, вартість житлового сектора може скоротитися приблизно до 16% валового внутрішнього продукту Китаю до 2026 року з приблизно 20% ВВП зараз. Це призвело б до 5 мільйонів людей, або близько 1% міської робочої сили, яким загрожує безробіття або зниження доходів.

Китай який спирався на свою економіку як на головний чинник своєї могутності переживає не самі кращі часи, адже бізнес не може дати робочі місця достатній кількості спеціалістів, до того ж нова іпотечна криза не є показником чогось хорошого. Питання нападу на Тайвань, не вирішить основних проблем а лише збільшить їх, адже за прикладом рф санкційна політика може доволі сильно підкосити Китай. не дивлячись, на те що Тайвань доволі заможний острів, його технології наврядчи принесуть Китаю прибутки. А це означає, що КНР треба спочатку замислитися про вихід із сьогоденної пастки, перед тим, як намагатися вступити в нову.

2.4. Американський фактор безпеки Тайваню

Головними союзниками демократичного китайського уряду є Японія та Австралія (та союз АУКУС, в який вона входить разом з США та Британією), а також варто зазначити, що в випадку агресії зі сторони КНР в союзниках буде ще й Південна Корея. Для всіх цих країн, США є головним донором та фактором зовнішньої безпеки, а отже розпочнися війна в регіоні, країни будуть в край залежними від допомоги партнера.

Але війна в Україні показала, що на перший погляд незалежна від внутрішніх обставин система зовнішніх відносин США прямо залежить від внутрішніх процесів. З початку 2024 року в американському сенаті не проголосовано за фінансову допомогу ні Україні, ні Японії, ні Тайваню. Не дивлячись на те що від вищезазначених держав та систем залежить безпека не тільки в регіонах їх розміщення, а ще й глобальна безпека всього світу в тому числі й США. Також викликає занепокоєння розмін союзників на закон про виділення коштів на захист кордону.

З курсу міжнародних відносин ми знаємо що немає зовнішнього суверенітету, проте внутрішній існує, країна сама контролює та відповідає за свою територію в тому числі й кордони, а ситуація на кордоні з Мексикою показує, що Білий Дім не в повній мірі може забезпечити контроль на данній ділянці [38] свого кордону. Тут назріває питання: як тоді США може мати військові бази по всьому світові, бути гарантом незалежності десятків країн, проте не здатна забезпечити безпеку власних кордонів.

В світі зараз панує хаос створений новою віссю зла Москва-Пекін-Тегеран, всі три країни ставлять собі за мету гегемонію в своєму регіоні та називають США своїм ворогом. Натомість союзники США: Київ, Тайбей, Єрусалим стримують цю загрозу. Від своєчасного фінансування залежить виживання цих країн та безпека інтересів в регіоні. [24] Проте ми бачимо, що питання виділення коштів стало маніпуляцією напередодні виборів президента. Навіть якщо кошти і будуть виділені - це дзвіночок для

Тайванського уряду та для всіх його союзників, що питання їх виживання може стати черговою тезою в передвиборчій кампанії.

Особливо в 2024 стало питання американського уряду, адже від нього залежить чи буде можливий напад на Тайвань чи ні. Нинішня адміністрація Байдена показала свою слабкість саме до гібридних операцій проти союзників, коли напад відбувається не руками агресора, а його проксі на кшталт Хамасу та Хуситів, з ними ж і ведуться переговори, а Іран тримається осторонь в “нейтралітеті”. [29] Байден чисто системна людина з багажем більше 40 років при владі, його головна ціль це перемогти у виборах та залишитися при владі, а не робити непопулярні дії, навіть якщо від них залежить безпека континенту. Якщо після виборів в США Байден залишиться в Білому Домі, а суперечки з Республіканцями будуть продовжуватися, то тайванському уряду треба готуватися до гібридних операцій з боку материкового Китаю, особливо коли останній має такого союзника як РФ, неодмінно майстри гібридних операцій Патрушев та Герасимов щось підкажуть товаришу Сі, особливо після нещодавніх змін в керівництві, коли в них збільшилась кількість вільного часу. [28]

Проте є й інший кандидат на президентський пост США, який не менше загрожує безпеці Тайваню - Трамп. Не дивлячись на те, що минула каденція запам'яталася “торговою війною” з Китаєм, він будучи людиною позасистемною та бізнесменом з голови до ніг є непрогнозованим. Важко передбачити його дії щодо острову, проте треба розуміти, що й тут можна потрапити в політичну пастку. Трамп в минулій каденції планомірно намагався переносити різноманітні зарубіжні підприємства США на батьківщину, а знаючи нинішню ситуацію з кризою напівпровідників через локдауни та потребу їх через зростаючі тенденції озброєння, скоріше за все він поставить ультиматум Тайваню передачу технологій в обмін на зброю. Тут то і криється притичина, адже найтехнологічніші розробки зберігаються на острові, план уряду заключається в тому, щоб зробити штучний попит на Тайваньську безпеку, а передавши технології другій стороні, острів втрачає свій козир і може бути

зраджений союзниками через непотрібність. Трамп може обміняти Тайвань на більш вигідний договір з Сі, кинувши островитян на призволяще.

2.5. Позарегіональний союзні сили Тайваню

Європейський Союз і його столиці все частіше дивляться на Індо-Тихоокеанський регіон як на центральну арену майбутнього економічного зростання і конкуренції за заснований на правилах міжнародний порядок. Однак прагнення Китаю об'єднати Тайвань з материком, у тому числі потенційно шляхом застосування сили, ризикує дестабілізувати регіон. Оскільки міжнародне співтовариство зосереджується на тривалій Російсько-Українській війні та катастрофічній кризі на Близькому Сході, політологи часто припускають, що європейські політики приділяють надто мало часу оцінці політичних та безпекових ризиків в Азійсько-Тихоокеанському регіоні. Хоча інтерес до стабільності через протоку та безпеки Тайваню в Європі зріс [25], все ще мало ясності щодо того, яку роль окремі країни та ЄС бачать для себе у стримуванні конфлікту через протоку, або яку роль вони можуть відіграти у разі конфлікту. Таким чином розглядається еволюція відносин між Європою та Тайванем через політичну, економічну та безпекову призму. Це демонструє, що, всупереч загальноприйнятій думці, європейські лідери можуть використовувати політичні, економічні та навіть деякі обмежені військові засоби для стримування напередодні або під час непередбаченої ситуації на Тайвані, якщо на це буде політична воля.

Оскільки конфлікт на Тайвані набуває все більшого міжнародного виміру в контексті зростаючої напористості Китаю та стратегічної конкуренції між США та Китаєм, ці питання стають критично важливими для європейської безпеки. У той час як тиск Китаю на Тайвань зростає, європейські столиці все більше усвідомлюють, що криза через протоку матиме прямі політичні, безпекові та економічні наслідки для європейського континенту. Як визнається в «Стратегії ЄС щодо співробітництва в Індо-Тихоокеанському регіоні» від 2021

року, [15] «демонстрація сили» в Тайванській протоці «може мати прямий вплив на європейську безпеку та процвітання». Конфлікт також спричинить величезні збої в глобальних ланцюжках поставок, особливо в секторах інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) та напівпровідників.

Як самопроголошений глобальний прихильник демократії, прав людини та самовизначення, Європейський Союз буде зобов'язаний захищати статус Тайваню як зрілої демократії з населенням понад 24 мільйони людей. Оскільки виникають питання навіть під час захисту власних інтересів ЄС у власному регіоні через низку “Фіцо”, “Орбанів” та інших “корисних”. Захист суверенітету Тайваню може стати під великим питанням через небажання “вмирати за Тайбей” на економічні втрати окремих країн союзу.

Європа більше не може уникнути тайванського питання стратегічно, політично, економічно і навіть військово. Потрібен інший підхід до Тайваню, оскільки Китай поступово змінює статус-кво через протоки. Кілька європейських урядів посилили свої заклики до мирного вирішення конфлікту. Інші, зокрема Литва, також зміцнили свої зв'язки з Тайванем, що викликало політичний та економічний протест з боку Пекіна. [16] Але досі незрозуміло, що європейські країни та ЄС захочуть і зможуть “поставити на стіл” у разі серйозної ескалації через Тайванську протоку.

Розглядаючи політичну, економічну та військову динаміку Європейсько-Тайванських, цікавляться найбільше чим саме держави можуть допомогти у підтриманні стабільності через протоку. За наявності політичної волі європейські країни могли б зробити значний внесок, у тому числі надати підтримку у військовій сфері. Європа має карти, які вона може розіграти, щоб допомогти стримати конфлікт або покласти край потенційним кризам через агресію.

Незважаючи на погіршення ситуації з безпекою в Європі на кількох фронтах, Європейський Союз останніми роками зацікавився безпекою в Азії. Однією з ключових точок для цього нового занепокоєння є ситуація в Тайванській протоці. Зокрема, одна подія, можливо, спонукала до відновлення

уваги до Тайваню — візит спікера Палати представників США Ненсі Пелосі в серпні 2022 року — і подальше рішення Китаю розпочати військові навчання в оточенні Тайваню. З того часу політики в Брюсселі, як і в більшості європейських столиць, почали визнавати, що геополітична напруженість між Пекіном, Тайбеєм і Вашингтоном може поширитися і вплинути на американсько-європейські справи більше, ніж вважалося раніше.

Однак більш широка увага до Тайваню в рамках ЄС триває вже кілька років. Тайвань отримав безпрецедентну увагу в Індо-Тихоокеанській стратегії ЄС 2021 року, [16] зокрема, визнавши, що демонстрація сили в Тайванській протоці може мати прямий вплив на європейську безпеку та процвітання. Так само нещодавно опублікована стратегія Німеччини щодо Китаю чітко вирішує питання Тайваню, підкреслюючи необхідність миру та стабільності в регіоні. Уряд Німеччини заявляє, що "працює над деескалацією", [16] оскільки військовий конфлікт погано вплине на німецькі та європейські інтереси в регіоні.

Для європейських країн потенційна війна в Тайванській протоці не тільки порушить торгівлю зі Східною Азією, але й може розірвати глобальні виробничі ланцюжки, змінити архітектуру безпеки Азії та спричинити серйозні наслідки для економіки ЄС. Наприклад, через Тайванську протоку щорічно проходить 40% зовнішньої торгівлі ЄС і не менше 100 000 торгових суден. Крім того, близько 30 000 європейців зараз проживають на Тайвані, що говорить про значну потенційну гуманітарну кризу, яка розгорнеться для країн ЄС, якщо в Тайванській протоці спалахне конфлікт. [16] Занепокоєння зростає не лише в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні та Північній Америці, а й на всьому європейському континенті. Коротше кажучи, від Брюсселя до Лондона та Парижа зростає занепокоєння щодо Тайваню, його відносин з Китаєм та глобальних наслідків конфлікту через протоку.

Таким чином, через майже повну відсутність європейського інтересу, цей невеликий острів з населенням 24 мільйони людей став центром геополітичного аналізу та оцінки в ЄС. У той час як Європа визнає численні економічні, освітні

та технологічні можливості острова, більшість столиць ЄС зараз також погоджуються з аспектами, пов'язаними з безпекою через Тайванську протоку.

2.6. Власні сили Тайваню

Народно-визвольна армія Китаю (НВАК) здійснила 225 бойових вильотів у Ідентифікаційну зону протиповітряної оборони Тайваню – район, який контролюють військові острова – протягом 18 днів у вересні, а на початку цього місяця провела масштабні військово-морські навчання. [17]

Хоча ці події відбулися в міжнародних водах і повітряному просторі, вони мали на меті залякати Тайвань і нагадати лідерам острова, що Пекін не виключає застосування сили для взяття під контроль території, на яку він претендує як на свою. За деякими оцінками, масштабна кампанія військової модернізації може зробити НВАК здатною здійснити вторгнення до 2027 року. З населенням всього 23 мільйони і армією в 169 000 діючих військовослужбовців, Тайвань затьмарений населенням і військовою силою Китаю. НВАК є найбільшою постійною армією у світі з 2 мільйонами членів, і вона має набагато сильнішу повітряну, морську та вогневу міць, ніж Тайвань, згідно з даними Міжнародного інституту стратегічних досліджень (IISS), аналітичного центру, що базується в Лондоні. [17]

На святкуванні Національного дня острова 10 жовтня экс-президентка Тайваню Цай Інвень заявила, що вона прагне захищати свободи та спосіб життя народу Тайваню. "Серед величезного внутрішнього та зовнішнього тиску демократія Тайваню зросла та процвітала...]І ми вийшли з ще більшою стійкістю», – сказала вона. «Тайванський народ, — додала вона, — буде демократичним і вільним народом для наступних поколінь». [17] Цай, яка перебуває на другому і останньому терміні на посаді, раніше скористалася нагодою, щоб окреслити оборонні ініціативи та плани модернізації.

Світова історія сповнена випадків, коли меншими силами перемагали або, принаймні, серйозно затримували сильнішу державу, використовуючи добре

відомі тактики, такі як партизанська війна, розриви ланцюжків поставок, використання погоди та місцевості та просто відмова вступати в бій з атакуючою армією. Ця стратегія, відома як «асиметрична війна», вона налічує тисячі років і включає В'єтнамську війну та поразку Сполучених Штатів в Афганістані.

За іронією долі, асиметрична війна також була успішно використана китайським лідером Мао Цзедунем для перемоги над Чан Кайши та військовими Китайської Республіки в 1940-х роках, що призвело до того, що націоналістичний уряд відступив на Тайвань, тим самим спровокувавши сьогоdnішню напруженість. Комуністична партія Пекіна все ще претендує на Тайвань, навіть через 75 років після втрати його, тоді як демократичний Тайвань де-факто відмовився від своїх претензій на материковий Китай. Сучасний Тайвань також прийняв стратегію «асиметричної війни», за допомогою якої він має намір зробити будь-який військовий напад настільки складним і кривавим, що НВАК вважатиме ціну вторгнення занадто високою через співвідношення кількості жертв, фінансові втрати та неминучу політичну кризу всередині країни, якщо не вдасться взяти Тайбей “за три дні”, не кажучи вже про ризик перетворення Пекіна на глобального ізгоя.

Військові Тайваню роблять все можливе, щоб покращити свої збройні сили. Починаючи з 2016 року, відбулось посилення реформування збройних сил, щороку збільшуючи їх бюджет, підтримуючи внутрішні оборонні проекти, такі як виробництво підводних човнів, реформуючи резервну систему Тайваню за допомогою «Агентства всебічної оборонної мобілізації» та продовжуючи призов на військову службу для молодих чоловіків віком від 18 до 36 років з чотирьох місяців до одного року. [17] Тайвань має такі системи озброєння, як система протиповітряної оборони Patriot американського виробництва, а також “розумні” протиракетні комплекси класу "земля-повітря" Tien Kung або "Sky Bow" і протикорабельні ракетні комплекси Hsiung Feng. Тайвань агресивно намагався наростити свій військовий потенціал, купуючи в основному у США, хоча острів також купував технології з-за кордону для таких проектів, як його

внутрішня програма підводних човнів, яка отримала різний рівень допомоги від США, Великобританії, Канади, Австралії, Південної Кореї, Індії та Іспанії.

Лише у 2023 році Тайвань замовив у США зброю та послуги на суму 1,55 мільярда доларів, включаючи інфрачервоні системи стеження для винищувачів F-16, боєприпаси, запчастини для літаків та технічну підтримку. Інші закупівлі під час переозброєння включали безпілотники, системи протитанкових боєприпасів, артилерійські системи Paladin Medium Self-Pro-Howiczer, ракети класу "повітря-повітря" AIM-9X Sidewinder, ракети класу "земля-повітря" Stinger, важкі торпеди MK-48 Mod6 Advanced Technology, ракети класу "повітря-земля" AGM-154C JSOW, а також обладнання для польового зв'язку та навчальні пакети, згідно із замовленнями на закупівлю, затвердженими Державним департаментом США. [17]

Однак, на жаль для Тайваню, США мають заборгованість у розмірі 19 мільярдів доларів у поставках зброї Тайваню через збої в ланцюжку поставок у зв'язку з пандемією COVID-19 та перенаправлення зброї в Україну. Вони включають такі важливі елементи, як ракети Harpoon Block II, які мають вирішальне значення для берегової оборони. Разом ця зброя дозволяє Тайваню очікувати НВАК, відбивати атаку, вести наступ і ускладнювати Китаю легку перемогу, а також просто перекидати свою армію. Історично вважалося, що Тайвань має деякі географічні переваги, проте він є островом і потенційно може бути ізолюваний або відрізаний від поставок.

Такі експерти, як Ерік Чан, науковий співробітник Глобального інституту Тайваню, описують гірську місцевість і щільні міські райони Тайваню як «несприятливі» для сил вторгнення. Тайванська протока, як відомо, є складним середовищем, і якщо війська дістануться до Тайваню, головна ідея полягає в тому, що існує лише обмежена кількість пляжів, придатних для десантного вторгнення. [17]

У той же час, однак, в деяких колах, включаючи американських військових, зростає скептицизм щодо того, наскільки природні засоби захисту допоможуть в обороні, враховуючи зростаючу силу НВАК, сказав Чунг Чі,

асоційований науковий співробітник Фонду національної політики в Тайбеї, пов'язаного з Гоміньданом. [17] У результаті Тайвань скоригував свій оборонний план, щоб врахувати негайні бойові дії в міських умовах, сказав він, враховуючи, що близько 79 відсотків острова Тайваню є міською забудовою.

Але у Тайваню є “козир” у вигляді рішучого населення, готового захищати себе та свій дім, вважає старший директор Міністерства оборони США у справах Китаю, Тайваню та Монголії Тоні Ху. Широко поширена думка, що під час повномасштабного вторгнення в Україну в лютому 2022 року – президент Росії Володимир Путін значно недооцінив рішучість України. [17]

Уряд Тайваню, офіційно відомий як Республіка Китай, був одноразовим союзником США під час Другої світової війни, і обидві сторони підтримували дипломатичні відносини протягом усієї ранньої холодної війни. Коли Вашингтон розірвав відносини в 1979 році, щоб визнати Пекін єдиним представником «Китаю», він зробив це із застереженням, що США нададуть Тайваню достатню кількість “оборонних можливостей”, щоб острів міг “підтримувати достатній потенціал самооборони”, згідно з Законом про відносини з Тайванем 1979 року.

Чи поширюється це на американських військових, які активно втручаються в оборону Тайваню, а не лише надають зброю та розвідувальні дані, залишається навмисно неясним, хоча президент Джо Байден був менш двозначним і припустив, що його адміністрація принаймні захищатиме Тайвань. [17]

Тайвань і Україна є дуже різними полями битв через географію та інші політичні фактори, але такі експерти, як Чіє, погоджуються, що одним із ключових уроків було важливість накопичення основних озброєнь, таких як боєприпаси. [17] "Вашингтон зараз стурбований 2027 роком, коли термін повноважень Сі Цзіньпіна закінчиться і йому, можливо, доведеться домагатися переобрання, можуть існувати відносно високі військові ризики в Тайванській протоці, тому поточний план полягає в тому, що Тайвань повинен значно покращити свою обороноздатність до оборони до 2027 року", - сказав Чіє з

Фонду національної політики. [17] "Тим часом нас просять збільшити запаси боєприпасів, тому що Тайвань не схожий на Україну, яка має сухопутних сусідів з країнами НАТО. Тайвань - це острів, тому, як тільки НВАК почне атакувати Тайвань, буде дуже важко транспортувати поставки на Тайвань", - сказав він. [17] Ще одним важливим уроком з України є важливість і хиткість ліній зв'язку. Під час вторгнення вежі стільникового зв'язку та обладнання зв'язку часто є одними з перших, що атакуються.

Хоча Україну підтримав StarLink, повідомлення Ілона Маска про відключення сервісу під час ключової атаки українських безпілотників на російські кораблі показує, що навіть найкращі програми можуть мати свої обмеження. Якщо така ж підтримка буде надана Тайваню, він може не отримати всієї повноти доступу і може піддатися примхам такого мінливого магната, як Маск. [17]

Військові експерти сходяться на думці, що потрібно ще більше працювати над програмою резерву Тайваню та підготовкою призовників. Керівництво Тайваню також має розглянути реалістичні питання, наприклад, як інтегрувати цивільне населення в оборонний апарат, подібний до Сил територіальної оборони України, і впоратися зі складними бойовими діями, такими як міські бої та війна, де ймовірно, буде дуже мало "чітких ліній фронту", сказав Чан.

2.7. Регіональні союзні сили

На тлі великої геополітичної та економічної невизначеності, що неухильно зростає в Індо-Тихоокеанському регіоні, включаючи Китай як стратегічний виклик, Японія більше не може ігнорувати реалії регіону. Токіо все частіше визнає реальність того, що інтереси японської безпеки залежать від збереження статус-кво в Тайванській протоці. Відповідно до мінливої та багатогранної динаміки безпеки в регіоні, Токіо не соромиться висловлювати своє занепокоєння з приводу порушення Пекіном регіонального балансу сил, який значною мірою підтримувався присутністю США в Азії протягом більшої

частини післявоєнної епохи. Прагнучи відповісти на твердження Китаю про свою національну могутність та інші виклики безпеці, Японія пише нові правила взаємодії щодо того, як вона може налагодити глибші зв'язки з партнерами-однодумцями, включаючи Тайвань.

У той час як Токіо переключив дипломатичне визнання з Тайваню на Китай у вересні 1972 року, Японія і Тайвань використовують імпульс своїх неофіційних зв'язків, збільшуючи обміни на двосторонньому рівні. Однак так було не завжди. Японії РПЦ після того, як США припинили свою допомогу, продовжила підтримувати острів, проте економічна допомога була скорочена після розриву дипломатичних відносин, але прямі інвестиції в Тайвань з боку Японії, яка тоді переживала період високого економічного зростання, фактично розширилися після перерви. Корінні тайванці «ніхонго-дзін» (носії японської мови), які вивчили мову під японським колоніальним правлінням, підтримували відносини між японськими компаніями та тайванським суспільством. [23] Ще кілька років тому Токіо уникав публічного засудження активної діяльності Китаю в Тайванській протоці через побоювання, що Японія може ненавмисно поставити себе під загрозу у відповідь Пекіна. Але цей спосіб мислення почав змінюватися у 2021 році, коли японські керівники стали гостріше усвідомлювати дестабілізуючу поведінку Китаю в Тайванській протоці та ризики, які вона становить для японських інтересів безпеки. Ось чому у спільній заяві, оприлюдненій на саміті лідерів США та Японії у квітні 2021 року, вперше з 1969 року було підкреслено «важливість миру та стабільності через Тайванську протоку та мирного вирішення питань» як пріоритету альянсу. [18] Хоча Тайвань був згаданий у цій заяві лише один раз, його поява красномовно говорить про готовність Японії вийти із зони комфорту, відкрито висловлюючи своє підвищене занепокоєння щодо Тайваню.

Відтоді Японія зробила інші ознаки того, що інтереси національної безпеки Японії пов'язані з майбутнім Тайваню. По-перше, у Білій книзі оборони Японії 2021 року вперше чітко зазначено, що мир і стабільність у Тайванській протоці пов'язані з національною безпекою Японії. У липні 2021 року тодішній

віце-прем'єр-міністр Асо Таро пішов ще далі, стверджуючи, що Сполучені Штати та Японія повинні стати на захист Тайваню у випадку, якщо Китай організує неспровоковану військову контингенцію. Японія схожа на Сполучені Штати в тому, що вона дотримується неоднозначної позиції щодо своєї участі в гіпотетичному вторгненні на Тайвань, а також політичного статусу острова. [18] Проте, мабуть, найпомітніша подія сталася в грудні 2021 року, коли покійний Абе Сіндзо, який вже пішов у відставку з посади прем'єр-міністра, виступив на заході, організованому тайванським Інститутом досліджень національної політики, і зробив коротку, але рішучу заяву про те, що «надзвичайна ситуація на Тайвані є надзвичайною ситуацією в Японії». Його зауваження сколихнули Пекін і викликали негативну реакцію з боку речника МЗС Китаю Ван Веньбіня, який заявив, що Китай «рішуче виступає проти цього і засуджує його». Китай також досить поспішив викликати посла Японії в Китаї Хідео Тарумі і передав, що коментар Абе порушує спільне комюніке 1972 року, за допомогою якого дві країни спочатку встановили дипломатичні відносини. [18]

Оскільки японські офіційні особи неодноразово наголошували на своїй стурбованості з приводу посилення регіональних проблем, японське зовнішньополітичне мислення почало більше схилитися до розширення своїх зв'язків із Тайванем. Минулого року робоча група Ліберально-демократичної партії Японії (ЛДП) вперше опублікувала огляд стратегічного підходу Японії до Тайваню. Огляд охоплював питання, пов'язані з безпекою, економікою та міжнародними обмінами. [18] Партнерство продовжило розвиватися у 2022 році, коли Токіо та Тайбей змогли подолати серйозну перешкоду у своїх відносинах, коли Тайвань скасував заборону на імпорт японської їжі з префектури Фукусіма. Враховуючи надзвичайну роль Японії в регіональній економічній інтеграції в Індо-Тихоокеанському регіоні, послаблення цієї заборони надало Тайваню більше можливостей для співпраці з Японією в економічній взаємодії. Тим часом Японія продовжує заявляти, що підтримує приєднання Тайваню до Всеосяжної та прогресивної угоди про транстихоокеанське партнерство (СРТРР). Колишній прем'єр-міністр Абе,

палкий прихильник просування японсько-тайванських зв'язків, також віртуально зустрівся з пані-президент Тайваню Цай Інвень у березні 2022 року, під час якої похвалив її за послаблення обмежень на імпорт продовольства та підтвердив сподівання, що Тайвань зможе якнайшвидше завершити своє приєднання до СРТРР. [18] У грудні 2022 року послідовні візити високопоставлених японських законодавців, голови правлячої Ради політичних досліджень Ліберально-демократичної партії Японії (ЛДП) Коїті Хагіуди та генерального секретаря верхньої палати ЛДП Хіросіге Секо зміцнили наратив навколо прискореної стратегічної та дипломатичної зміни позиції Японії щодо Тайваню. Поїздка Хагіуди стала першою поїздкою ключового чиновника ЛДП за останні 19 років. Раніше, у липні 2022 року, інша делегація високого рівня на чолі з колишнім міністром оборони Сігеру Ішібою провела переговори з тайванськими офіційними особами з питань регіональної безпеки, щоб підготуватися та запобігти ескалації будь-якого потенційного конфлікту в Тайванській протоці та за її межами. [19]

Японія продовжувала посилювати свої двосторонні відносини з Тайванем, збільшуючи дипломатичні обміни, які включають поїздки парламентських делегацій на острів, і скликаючи внутрішньопартійні переговори між Японією та Демократичною прогресивною партією Тайваню. Невдовзі після вкрай провокативних військових операцій Китаю після візиту спікера Палати представників США Ненсі Пелосі на Тайвань, Фуруя Кейдзі, японський законодавець від ЛДП, який очолює Консультативну раду членів парламенту Японії та РПЦ, очолив делегацію Сейму на Тайвань. Кіхара Мінору, ще один депутат від ЛДП, який супроводжував Фурую на Тайвань, підтвердив, що Тайвань дав членам парламенту зелене світло на початок діалогу щодо сприяння евакуації японських громадян у разі виникнення непередбачених військових ситуацій. [19] Згодом Фуруя вирушив на Тайвань у жовтні, щоб взяти участь в урочистостях з нагоди фактичного Національного дня Тайваню 10 жовтня.

У грудні 2022 року Хагіуда Коїчі, голова Ради з політичних досліджень ЛДП, став найвищим членом правлячої партії, який відвідав Тайвань з 2003 року. Згідно з прес-релізом, опублікованим офісом президента Цай, Хагіуда вважається "хорошим другом Тайваню". У релізі також зазначається, що дві демократії зобов'язалися тісніше координувати свої дії з питань безпеки та інших питань. І лише минулого місяця законодавці від ЛДП Івао Хоріі та Коносукі Кокуба відвідали Тайбей, щоб зустрітися зі своїми тайванськими колегами, і скликали свої перші внутрішньопартійні переговори «два плюс два» особисто. (Японія і Тайвань започаткували свої перші діалоги з безпеки віртуально у серпні 2021 року.) Судячи з повідомлень преси, мета цього діалогу полягала не стільки в досягненні суттєвих результатів, скільки в тому, щоб підкреслити узгодженість і зобов'язання запланувати ще одну дискусію в Токіо.

Загалом, тенденції свідчать про те, що Японія не скоротить свої зусилля щодо взаємодії з Тайванем у найближчому майбутньому. У всякому разі, Токіо і Тайбей, швидше за все, працюватимуть над консолідацією майбутніх двосторонніх зобов'язань, особливо з огляду на те, що Китай продовжує здійснювати свій вплив примусовими методами. Важливо, що японські парламентські обміни виходять за межі партійної лінії, про що свідчить депутат від Конституційно-демократичної партії Японії Аояма Ямата, який очолював делегацію під час чотириденного візиту на Тайвань у січні.

При цьому японсько-тайванські відносини не позбавлені обмежень. Окрім очевидної відсутності офіційних дипломатичних відносин, Японія продовжує намагатися зрозуміти, де провести межу між співпрацею з Китаєм і засудженням Китаю. Незважаючи на погіршення політичного іміджу Китаю на Заході, ця країна має велике стратегічне значення для Японії, оскільки вони економічно взаємозалежні.

Незважаючи на те, що Японія схильна до посилення риторики, спірне питання Тайваню вже деякий час опрацьовувалося, у 2021 році спільна заява США та Японії [32] у квітні та Біла книга оборони в липні справді запустили намір Японії включити «відчуття кризи» Тайванської протоки у свою офіційну

політику. Цей взаємозв'язок інтересів безпеки був чітко сформульований президенткою Тайваню Цай Інвень, яка пообіцяла поглиблювати співпрацю в галузі безпеки між Тайванем і Японією, серед інших демократій-«однодумців», для захисту регіональної безпеки, коли вона заявила, що «у питанні стратегічної безпеки Тайвань є дуже важливою лінією оборони першого ланцюга островів». Для Японії односторонні спроби змінити статус-кво з боку Китаю в Тайванській протоці, таким чином, дають поштовх не лише захищати сусідню японську територію, а й брати на себе відповідальність за стабільність усього Індо-Тихоокеанського регіону.

Після (суперечливого) візиту спікера Палати представників США Ненсі Пелосі на Тайвань у серпні 2022 року зростання напруженості через протоку та китайсько-японської напруженості сприяло рішучості Японії посилити стримування, включаючи посилення зв'язків із Тайванем. У відповідь на візит Пелосі Китай не лише провів військові навчання з бойовою стрільбою, які оточили Тайвань, окрім економічного примусу та кібератак на тайванську інфраструктуру, але й випустив кілька балістичних ракет, які впали у виключній економічній зоні Японії.

Вкрай крихка глобальна геополітика, спричинена розпадом міжнародної солідарності через війну Росії в Україні, зокрема постійна підтримка Китаю Росією та повторна “коронація” Сі Цзіньпіна після 20-го з'їзду Комуністичної партії Китаю (КПК), лише погіршила ситуацію. На противагу цьому сценарію Японія, природно, посилює свою оборонну позицію на додаток до зміцнення та розширення масштабів свого безпекового альянсу зі США.

Однак стратегічне узгодження Японії щодо Тайваню є прямим результатом її занепокоєння національною безпекою, а не просто наслідком розвитку стратегічної позиції США щодо Тайваню. Останнє, безумовно, додає ваги страху Японії. Тому, навіть коли обговорюються питання про те, чи повинні США зберігати «стратегічну двозначність» або вдаватися до «ясності», Японія, незважаючи на те, що вона залежить від США в галузі безпеки, схоже,

[19] розглядає розвиток стратегічного потенціалу самозабезпечення і стримування, а не просто підтримку США.

Незважаючи на нещодавній сплеск дипломатичної активності, важливо зазначити, що Японія та Тайвань не мають офіційних дипломатичних зв'язків: у 2022 році виповнилося 50 років з дня припинення дипломатичних відносин через нормалізацію відносин Японії з Китаєм. [19] Однак головний посол Японії на Тайвані нещодавно високо оцінив "найкращі в історії" відносини між Токіо та Тайбеєм і назвав їх "незамінними партнерами". Їхнє партнерство стало надзвичайно важливим для обох сторін, оскільки вони стурбовані тим, що мрія Сі Цзіньпіна про возз'єднання тепер не тільки дуже ймовірна, враховуючи його виступ на 20-му з'їзді КПК, але й, можливо, прискорилося. Ці побоювання підживлюють такі фактори, як війна в Україні, погіршення внутрішньої ситуації в Китаї після пандемії та торговельна війна зі США. Більше того, Токіо тепер має намір розглядати тайванське питання як більший стратегічний пріоритет, оскільки США перевантажені та заклопотані Україною, і тому Японія не може продовжувати покладатися на Вашингтон, щоб подбати лише про Тайвань.

У середині грудня 2022 року було оприлюднено нову стратегію національної безпеки Японії, оборонну стратегію та програму нарощування оборони, покликані захистити національні інтереси Японії «посеред найсуворішого та найскладнішого середовища безпеки з часів закінчення Другої світової війни». Примітно, що нова зміна політики безпеки проголосила збільшення витрат на оборону, співпрацю з партнерами-однодумцями для збереження свого вільного і відкритого бачення Індо-Тихоокеанського регіону (FOIP), а також відхід від традиційної оборонно-орієнтованої політики до наступальної позиції шляхом набуття протиударних ракетних можливостей. [19] Китай був визнаний "найбільшим стратегічним викликом для Японії". Важливо, що три документи вказують на те, наскільки серйозно Токіо ставиться до непередбачених обставин щодо Тайваню, зміцнюючи військовий потенціал Японії та повторюючи, що Японія активно підтримуватиме мир і стабільність у

Тайванській протоці та не потерпить, щоб односторонні сили змінили статус-кво.

Через кілька днів після того, як нові стратегії Японії були переглянуті, Тайвань також оприлюднив нові плани щодо зміцнення можливостей самооборони, включаючи розширення обов'язкового призову на військову службу до одного року та реконфігурацію структури збройних сил. Беручи до уваги оновлення військової стратегії в Японії, значною мірою через загрозу нарощування військової сили Китаю та ядерної програми Північної Кореї, що відроджується, президент Цай не лише прагнучим поглибити співпрацю в галузі безпеки, включаючи обмін розвідувальною інформацією, але й передбачатиме, що позиція Японії щодо надзвичайної ситуації на Тайвані – це не всі розмови, враховуючи географічну близькість префектури Окінава до Тайваню. [19]

На тлі посилення китайської агресії та паралельно зі США, Японією та багатьма західними країнами Республіка Корея (РК) починає публічно висловлювати свою стурбованість потенційною військовою непередбаченою ситуацією в Тайванській протоці. Відповідно, Сеул нарощує рівень взаємодії з Вашингтоном, Тайбеєм та іншими партнерами-однотумцями. Починаючи із заяв високого рівня у 2021 році, таких як безпрецедентна спільна заява лідерів США та РК, у якій вперше наголошувалося на занепокоєнні двох урядів щодо «важливості збереження миру та стабільності в Тайванській протоці» [20], Сеул поступово сигналізує про потенційне переосмислення свого підходу до питань регіональної безпеки – і, відповідно, до Тайванської протоки.

Хоча поточні тенденції стратегічного переосмислення Сеула передували нинішній президентській адміністрації, переорієнтація між Сеулом та іншими партнерами-однотумцями серйозно розпочалася в травні 2022 року з обрання Юн Сок Йоля президентом країни. Бачення нового корейського президента, яке він виклав під час президентської кампанії, стратегічно узгоджує інтереси національної безпеки РК щодо договірного альянсу США та РК зі спільними демократичними цінностями та інтересами країни з сусідніми країнами, такими

як Японія. Трансформаційна позиція Сеула, яка включає незначні зміни в його підході до Тайваню, допомогла створити умови для того, щоб Сполучені Штати досягли прогресу в своїх давніх зусиллях щодо створення своїх договірних альянсів у Східній Азії, як це продемонстрував історичний саміт у Кемп-Девіді між лідерами Сполучених Штатів, Японії та Південної Кореї. Дотримуючись своїх договірних зобов'язань і мінливої ситуації з регіональною безпекою, Сеул також посилює взаємодію з Тайванем, яка набула трьох форм: заяви на високому рівні, парламентська дипломатія та оновлена дипломатія.

Через рік після знакового саміту лідерів США-РК у травні 2022 року президент Джоозеф Байден і новообраний президент Юн оприлюднили спільну заяву, яка пішла далі, ніж попередня спільна заява двох урядів. У новому документі йдеться, що: «Обидва президенти підтверджують важливість збереження миру та стабільності в Тайванській протоці як важливого елемента безпеки та процвітання в Індо-Тихоокеанському регіоні».[20]

За відсутності офіційних дипломатичних відносин між Республікою Китай (Тайвань) та РК, Сеул також активізував свою парламентську дипломатію з Тайбеєм на додаток до цих президентських заяв. Наприкінці грудня 2022 року заступник спікера асамблеї РК Чон Ву Тайк та інші члени Національної асамблеї РК, включаючи Чо Кьон Тхе, який обіймає посаду голови Корейсько-тайванської парламентської асоціації дружби, відвідали Тайвань. Як і Сполучені Штати та багато інших західних країн, а також Японія останніми роками, візит віце-спікера Асамблеї відбувся після аналогічних візитів спікерів та лідерів парламентів з інших демократичних країн в останні роки, таких як Сполучені Штати, Чехія та віце-президент Європейського парламенту.

Незважаючи на те, що це все ще відносно малопомітно, також спостерігається помітне зростання військових обмінів між відставними старшими військовими офіцерами на Тайвані та в Південній Кореї. Будучи останнім дипломатичним партнером в Азії, який розірвав офіційні відносини з Тайбеєм у 1992 році, Тайбей і Сеул користувалися 40-річною програмою обміну військовими офіцерами, яка почалася в 1974 році, коли троє офіцерів щорічно

проходили підготовку в РК з невизначеною кількістю корейських офіцерів, які проходять підготовку на Тайвані, включаючи військових офіцерів, які навчаються в коледжах політичної війни Тайваню. [20] Насправді, відображаючи давні зв'язки між військовими між Тайванем і Південною Кореєю, лише у 2011 році Китайській Народній Республіці (КНР) вдалося змусити Сеул розірвати більшу частину своїх військових зв'язків з Тайбеєм в обмін на створення взаємних програм з Народно-визвольною армією Китаю. У середині 2010-х років ці зв'язки між Сеулом і Тайбеєм, здавалося, повільно відроджувалися в менш відомих формах.

Наприклад, у 2018 році Тайвань відвідав генерал у відставці Лі Чанг'юн, старший радник колишнього начальника штабу РК під керівництвом Мун Чже Іна. Цей візит був названий тайванськими ЗМІ першим повідомленням про відновлення військових обмінів між двома сторонами після розриву дипломатичних відносин. Зовсім недавно, у травні 2023 року, Пак Ін Хо, колишній начальник штабу ВПС РК і консультативний член Корейського інституту оборонного аналізу (KIDA), також відвідав Тайвань і провів обміни з Інститутом досліджень національної оборони та безпеки. [20] У серпні 2023 року разом із делегацією Атлантичної ради, що базується в США, на чолі з колишнім міністром оборони Марком Еспером, колишній голова Об'єднаного комітету начальників штабів Республіки Корея адмірал у відставці Чхве Юн Хі також відвідав Тайвань для раунду обміну думками з високопосадовцями Тайваню.

Ще однією ознакою переосмислення в Сеулі своїх відносин з Тайбеєм є те, що наприкінці 2022 року, як повідомляється, адміністрація Юна розглядала можливість відправки колишнього начальника штабу армії РК і міністра оборони генерала (у відставці) Кім Йон У на посаду представника де-факто посольства країни на Тайвані. Однак у листопаді 2022 року було підтверджено, що Сеул відмовився від цієї ідеї. У лютому 2023 року було оголошено, що новим представником на Тайвані стане Лі Ін Хо, який обіймав посаду колишнього директора Корейського агентства безпеки торгівлі та

промисловості. Новий директор, можливо, був обраний для поглиблення «альянсу Chip 4» (між США, Японією, Південною Кореєю та Тайванем) та координації з питань ланцюжка поставок напівпровідників. [20]

Окрім політичних еліт, громадськість Південної Кореї також дедалі більше стурбована військовою ситуацією в Тайванській протоці. Згідно з опитуванням [20], проведеним Joong-Ang Ilbo та Інститутом Східної Азії в серпні, 64,5 відсотка південнокорейських респондентів погодилися з тим, що Південна Корея повинна надавати пряму чи опосередковану підтримку військовим операціям США в непередбачених ситуаціях на Тайвані, і лише 18 відсотків респондентів виступили проти будь-якого втручання Південної Кореї в непередбачену ситуацію на Тайвані. З тих, хто підтримав участь Південної Кореї, 22,5% заявили, що підтримають її участь у спільній військовій операції з американськими військами, тоді як 42% відповіли, що військова роль Південної Кореї повинна бути обмежена наданням підтримки американським силам у тилу.

Дотримуючись своїх договірних зобов'язань зі Сполученими Штатами, Сеул посилює взаємодію з Тайванем. У той час як Тайбей і Сеул посилюють свої зобов'язання, обидві сторони все ще тримають прямі переговори між двома країнами в тиші. Навіть у випадку з Вашингтоном офіційна позиція Сеула полягала в тому, що Південна Корея не обговорювала з Корейськими збройними силами США або урядом США роль РК у непередбаченій ситуації на Тайвані. Проте, за словами Віктора Ча, старшого віце-президента CSIS з питань Азії та Кореї, який працював у Раді національної безпеки за часів адміністрації Буша, «я відчуваю, що президент Юн навіть більш далекоглядний у цих питаннях (пов'язаних з Тайванем), ніж його бюрократія... принаймні для мене немислимо, щоб вони (США та Південна Корея) не вели розмову про це (непередбачену ситуацію на Тайвані)». [20]

Австралія не втручатиметься в будь-які кроки тихоокеанської країни Тувалу щодо припинення дипломатичних відносин з Тайванем, заявила міністр закордонних справ Пенні Вонг після повідомлень у ЗМІ про те, що вона може

наслідувати приклад Науру.[21] Австралійський уряд продовжував визнавати Тайвань аж до встановлення дипломатичних відносин з КНР у 1972 році. Спільне комюніке Австралії з КНР визнало уряд КНР єдиним законним урядом Китаю та визнало позицію КНР про те, що Тайвань є провінцією КНР. Умови Спільного комюніке диктують фундаментальну основу політики Австралії щодо одного Китаю. Уряд Австралії не визнає РПЦ суверенною державою і не вважає владу на Тайвані такою, що має статус національного уряду. Таким чином, угоди між австралійськими урядовцями та Тайванем відбуваються неофіційно. Наприклад, представництво Австралії на Тайвані не має дипломатичного статусу, так само як і представництва Тайваню в Австралії, які мають назву «Економічний і культурний офіс Тайбея». [41] Уряд Австралії рішуче підтримує розвиток на неофіційній основі економічних і культурних відносин з Тайванем, включаючи низку двосторонніх візитів, контакти з державними, територіальними та місцевими органами влади, торговельні та інвестиційні можливості, а також зв'язки між людьми. Австралія підтримує змістовну участь Тайваню в міжнародних організаціях і конференціях. Австралія і Тайвань поділяють інтерес до заснованого на правилах, відкритого, інклюзивного та стабільного Індо-Тихоокеанського регіону. Австралія є членом Глобальної рамкової програми співробітництва та навчання, яка слугує платформою для обміну досвідом з партнерами по всьому світу. Австралія є довгостроковим надійним постачальником енергії, ресурсів, продовольства та послуг на Тайвань. Інтереси обох країн перетинаються в таких сферах, як освіта, інновації та інвестиції в зеленій енергетиці, біотехнології, розумні міста та багатосторонні відносини. Австралія і Тайвань мають зростаючі контакти, в тому числі в мистецтві, освіті, науці, туризмі і спорті.

Австралійський інститут опитав австралійців та тайванців про їхні погляди на серію питань що стосується безпеки кожної країни і відносин з Китаєм. [42] Результати показують, що австралійці дуже бояться Китаю, але це тільки навколо одного п'ять австралійців готові взяти на себе зобов'язання вести війну на підтримку народу Тайваню. З результатів вийшло кілька ключових тем:

Незважаючи на географічну відстань Австралії від Китаю, австралійці та Тайванці однаково бояться Китаю. Аналогічна кількість австралійців вважає, що Китай почне збройний напад на Австралію (42%) на Тайвані (49%). Тайванці не хочуть керуватися Китаєм або бути частиною Китаю. Близько половини (49%) тайванців виступають за незалежність, незалежно від наслідків. Тайванці не очікують неминучої атаки, але очікують її в якийсь момент в майбутньому. Австралійці очікують, що Китай почне збройний напад на Тайвань раніше, ніж Тайванці. Тайванці чітко розуміють, що війна з Китаєм буде програшною без міжнародної допомоги. Австралійці з розумінням ставляться до тайваньських прагнень до незалежності з дві третини погоджуються, що Тайвань все одно повинен стати повноцінною країною, навіть якщо Китай вирішив атакувати після проголошення незалежності Тайваню.

Протягом десятиліть китайський уряд здійснював тиск на дипломатичних партнерів Тайваню по всьому світу, намагаючись ізолювати демократично керований острів, який він розглядає як частину своєї території.

2.8. Висновки

Ситуація навколо Тайваню залишається напруженою і складною, значною мірою через активну участь та інтереси великих держав, зокрема США, Кореї та Японії. Тайвань, який Китай вважає своєю територією, прагне зберегти свою де-факто незалежність, тоді як Китай здійснює військовий та дипломатичний тиск, щоб підкорити острів своєму контролю. США є головним союзником Тайваню, підтримуючи острів постачанням зброї та політичною підтримкою. Це частина їхньої стратегії протистояти зростаючому впливу Китаю в Азіатсько-Тихоокеанському регіоні. Також США прагнуть забезпечити свободу навігації у важливих морських шляхах, які проходять поблизу Тайваню. Японія і Південна Корея, обидві будучи ключовими союзниками США в регіоні, також зацікавлені у стабільності та безпеці Тайванської протоки. Для Японії Тайвань

має стратегічне значення, оскільки контроль Китаю над островом може поставити під загрозу її морські комунікації та безпеку. Південна Корея, хоча і має більш обмежені інтереси, все ж підтримує загальні зусилля щодо збереження балансу сил в регіоні. Таким чином, ситуація навколо Тайваню є частиною ширшого геополітичного протистояння між США та їхніми союзниками з одного боку і Китаєм з іншого. Ця динаміка формує не лише регіональну політику, але й впливає на глобальну стабільність та безпеку.

Висновок

Тайвань будучи під прицілом Китаю, який розглядає Тайвань як частину своєї території і може використовувати примус для возз'єднання. Враховуючи стратегічне положення Тайваню та його роль у світовій економіці, особливо у виробництві високотехнологічних товарів, ця загроза є однією з найсерйозніших для стабільності в Азійсько-Тихоокеанському регіоні та й у всьому світі. На тлі цієї загрози Тайвань може покладатися на кілька важливих союзників, які можуть допомогти йому протистояти нападу Китаю. Японія є найвірнішим союзником Тайваню в Азійсько-Тихоокеанському регіоні. Тайвань і Японія мають спільні стратегічні інтереси та демократію. Японія стурбована зростаючою агресією Китаю і підтримує Тайвань у міжнародних організаціях. Це включає посилення оборонних здібностей Тайваню шляхом співпраці в військових навчаннях і передачі розвідувальної інформації. Крім того, Південна Корея підтримує стабільність у регіоні, але через складні зв'язки з Китаєм малоімовірно, щоб вона надала військову допомогу Тайваню. Південна Корея, з іншого боку, може відігравати значну роль у політичних і дипломатичних питаннях, підтримуючи міжнародні зусилля щодо стримування агресії Китаю. Австрія, ще один важливий регіональний союзник, демонструє свою підтримку Тайваню через дипломатичні канали та участь у спільних військових навчаннях

з США та іншими партнерами. Австралія зближується з Тайванем у своїй підтримці дотримання міжнародного права та мирного вирішення конфліктів. Тайвань також має багато союзників у Європі. Незважаючи на те, що більшість країн ЄС офіційно дотримуються політики «єдиного Китаю», Литва та інші країни розширюють свою співпрацю з Тайванем. Загалом Європейський Союз підтримує демократичні принципи та стурбований діями Китаю; це важлива політична підтримка Тайваню. Дипломатичні заяви, економічна співпраця та обмін досвідом у галузі безпеки демонструють цю підтримку. Америка є основним союзником Тайваню. Тайвань отримує значну військову та дипломатичну підтримку від Сполучених Штатів. Це включає постачання оборонного озброєння, проведення спільних військових навчань і офіційні візити високопосадовців. Крім того, Сполучені Штати Америки підтримують Тайвань у міжнародних організаціях і виступають проти будь-якої зміни його статусу з боку іншої сторони. Для забезпечення обороноздатності Тайваню та його здатності протистояти можливій агресії Китаю необхідна американська підтримка. Отже, китайська загроза Тайваню є серйозною та різноманітною. Тим не менш, Тайвань має змогу посилити свою оборону та підвищити свій міжнародний статус завдяки підтримці союзників у регіоні, Європі та Америці. Ця підтримка допомагає Тайваню протистояти агресії та сприяє збереженню стабільності та миру в регіоні, що є корисним як для Тайваню, так і для світу в цілому.

Джерела

1. Тайвань - Політика, Економіка, Суспільство URL: [Taiwan - Politics, Economy, Society | Britannica](#)
2. Китай повертається зі свят наступного тижня, але це означає, що споживачі будуть витратити менше URL: [China Returns From Holidays Next Week, but It Means Consumers Will Be Spending Less \(businessinsider.com\)](#)
3. Чи є Тайвань країною? URL: [Is Taiwan a country? \(hongkongfp.com\)](#)

4. Вплив виборів на Тайвані у 2024 році та за його межами | Брукінгс URL: [The impact of Taiwan's election in 2024 and beyond | Brookings](#)
5. Джонсон спотикання: чи вдасться "дотиснути" допомогу США для України URL: [Джонсон спотикання: чи вдасться "дотиснути" допомогу США для України - Korrespondent.net](#)
6. Стратегічна роль Тайваню в глобальному ланцюжку поставок напівпровідників - Dimerco URL: [Taiwan's Strategic Role in the Global Semiconductor Supply Chain — Dimerco](#)
7. Як люди на Тайвані дивляться на материковий Китай і США | Pew Research Center URL: [How People in Taiwan View Mainland China and the U.S. | Pew Research Center](#)
8. Тайванські перспективи російського вторгнення в Україну та його наслідки | Глобальний інститут Тайваню URL: [Taiwanese Perspectives on the Russian Invasion of Ukraine and its Implications | Global Taiwan Institute](#)
9. Чистки в збройних силах Китаю дозволяють Тайваню деякий перепочинок - поки URL: [Purges in China's military allow Taiwan some respite – for now | Politics News | Al Jazeera](#)
10. Чому китайсько-тайванські відносини настільки напружені | Рада з міжнародних відносин URL: [Why China-Taiwan Relations Are So Tense | Council on Foreign Relations \(cfr.org\)](#)
11. Наскільки Тайвань готовий до війни з Китаєм? - Блумберг URL: [How Ready Is Taiwan for War With China? - Bloomberg](#)
12. Армія Китаю заповнила ракети водою замість палива - Bloomberg URL: [China's Army Had Missiles Filled With Water Instead of Fuel: Bloomberg \(businessinsider.com\)](#)
13. Розвідка США показала недосконалі ракети Китаю, які привели Сі Цзіньпіна до чистки військових - Bloomberg URL: [US Intelligence Shows Flawed China Missiles Led Xi Jinping to Purge Military - Bloomberg](#)

14. Чи готовий Китай до бою? Російсько-українська війна - урок для військових Сі URL: [Is China Ready for Combat? Russia-Ukraine War Is a Lesson for Xi's Military \(bloomberg.com\)](#)
15. Тайвань, стабільність через протоку та європейська безпека: наслідки та варіанти реагування URL: [Тайвань, стабільність через протоку та європейська безпека: наслідки та варіанти реагування \(iiss.org\)](#)
16. «Відродження» відносин між Європою та Тайванем: пояснення нового балансу Європи між Пекіном та Тайбеєм | Азійське суспільство URL: [The “Rebirth” of Europe-Taiwan Relations: Explaining Europe’s New Balance Between Beijing and Taipei | Asia Society](#)
17. Наскільки Тайвань готовий до війни з Китаєм? | Військові новини | Аль-Джазіра URL: [How prepared is Taiwan for a war with China? | Military News | Al Jazeera](#)
18. Японія і Тайвань: відносини, наповнені обіцянками, але не без обмежень | Глобальний інститут Тайваню URL: [Japan and Taiwan: A Relationship Filled With Promise, But Not Without Limits | Global Taiwan Institute](#)
19. Тайвань: новий союзник Токіо? - Інститут політики безпеки та розвитку URL: [Taiwan: Tokyo’s New Ally? - Institute for Security and Development Policy \(isdpr.eu\)](#)
20. Тайвань і Південна Корея посилюють свою участь у міру посилення китайської агресії | Глобальний інститут Тайваню URL: [Taiwan and South Korea Enhancing Their Engagement as Chinese Aggression Intensifies | Global Taiwan Institute](#)
21. Австралія не зупинить союзника Тайваню Тувалу URL: [Australia Won’t Stop Taiwan Ally Tuvalu If It Shifts Ties to China After Nauru - Bloomberg](#)
22. КОРОТКИЙ ВСТУП ДО TSMC URL: [A BRIEF INTRODUCTION TO TSMC](#)
23. Japan and Taiwan, 50 Years Later URL: [Japan and Taiwan, 50 Years Later – The Diplomat](#)

24. Why Is Taiwan Important to the United States? URL: <https://www.cfr.org/blog/why-taiwan-important-united-states>
25. The European Union and Taiwan - EEAS URL: [Європейський Союз і Тайвань | Європейська служба зовнішніх справ \(europa.eu\)](https://europa.eu/european-union/about-eu/european-union-and-taiwan)
26. Foreign trade figures of Taiwan, China URL: <https://www.lloydsbanktrade.com/en/market-potential/taiwan/trade-profile>
27. Year Two: Appraising Chinese Foreign Policy Towards the War in Ukraine URL: <https://chinaobservers.eu/year-two-appraising-chinese-foreign-policy-towards-the-war-in-ukraine/>
28. Vladimir Putin appoints ex-security council chief as Kremlin aide [Vladimir Putin appoints ex-security council chief as Kremlin aide \(bbc.com\)](https://www.bbc.com/news/world-europe-67282411)
29. The Next Casualty of the Red Sea Attacks: Undersea Cables URL: <https://gulffif.org/the-next-casualty-of-the-red-sea-attacks-undersea-cables/>
30. It's Not Just Ukraine and Gaza: War Is on the Rise Everywhere URL: <https://www.bloomberg.com/opinion/articles/2023-12-10/it-s-not-just-ukraine-and-gaza-war-is-on-the-rise-everywhere>
31. The current situation of Taiwan's agricultural trade and signing of free trade agreements URL: <https://eng.moa.gov.tw/ws.php?id=2505427>
32. U.S.-Japan Joint Press Statement URL: [U.S.-Japan Joint Press Statement - United States Department of State](https://www.state.gov/record/2023/12/10/2023-12-10-us-japan-joint-statement)
33. China's Strategic Facilitation in the Persian Gulf Security Crisis URL: [China's Strategic Facilitation in the Persian Gulf Security Crisis • Stimson Center](https://www.stimson.org/2023/09/chinas-strategic-facilitation-in-the-persian-gulf-security-crisis/)
34. Ukraine delegation visits Taiwan to garner reconstruction support URL: [Ukraine delegation visits Taiwan to garner reconstruction support - Focus Taiwan](https://www.focus-taiwan.com/en/ukraine-delegation-visits-taiwan-to-garner-reconstruction-support)
35. 30+ Fun (and surprising!) Facts about Taiwan URL: [30+ Fun \(and surprising!\) Facts about Taiwan - Taiwan Obsessed](https://www.taiwanobsessed.com/30-fun-facts-about-taiwan/)

36. Taiwan to Create DARPA-Inspired Innovation Unit for Asymmetric Warfare
URL: [Taiwan to Create DARPA-Inspired Innovation Unit for Asymmetric Warfare \(thedefensepost.com\)](#)
37. Hezbollah: An Iranian Proxy URL: [Hezbollah: An Iranian Proxy | IDF \(www.idf.il\)](#)
38. Ремонт кордону: чотири причини, чому імміграційна криза не зникає
URL: [Fixing the border: Four reasons the immigration crisis isn't going away | Brookings](#)
39. Міністр оборони Китаю заявив про підтримку Росії щодо "українського питання" URL:
[https://expres.online/podrobitsi/ministr-oboroni-kitayu-zayaviv-pro-pidtrimku-rosii-shchodo-ukrainskogo-pitannya](#)
40. Taiwan's economy 'facing a turning point' amid election URL:
[https://www.dw.com/en/taiwans-economy-facing-a-turning-point-amid-election/a-67957622](#)
41. Australia-Taiwan relationship URL:
[https://www.dfat.gov.au/geo/taiwan/australia-taiwan-relationship](#)
42. Should Australia go to war with China in defence of Taiwan? URL:
[https://australiainstitute.org.au/wp-content/uploads/2021/07/P1102-Should-Australia-go-to-war-with-China-in-defence-of-Taiwan-WEB.pdf](#)
43. China Starts the Lunar New Year With an Economic Hangover URL:
[https://foreignpolicy.com/2024/02/26/china-starts-the-lunar-new-year-with-an-economic-hangover/](#)
44. China's Real Estate Meltdown Is Battering Middle Class Wealth URL: [China's Real Estate Crisis Is Wiping Out Middle Class Wealth - Bloomberg](#)